

डेनमार्क नेपाल तोताईटी
Dansk-Nepalesisk Selskab

NEPAL VISION

20. ÅRGANG NR. 1 - FORÅR 2011

Udgivet af:

Dansk-Nepalesisk Selskab
Bladet sendes til alle medlem-
mer samt personer i Danmark
tilknyttet Nepal.
Oplag 500 eksemplarer.

Dansk-Nepalesisk Selskab har
til formål at fremme dansk-
nepalesisk samarbejde om
bæredygtig udvikling, turisme,
samhandel, kultur, m.m. Selska-
bet er upolitisk.
Selskabets formål fremmes
gennem oplysende virksomhed
på hjemmeside, medlemsblad
og møder m.m. såvel i Danmark
som i Nepal, samt gennem
samspil med andre beslægtede
foreninger og organer i Dan-
mark og Nepal.

Selskabet holder årligt en
række møder, hvor der gennem
foredrag og billeder oplyses
om forskellige sider af Nepals
kultur, natur og historie.

Bestyrelse:

Formand: Thomas Glerup
Næstformand og kasserer:
Birgit Nielsen

Øvrige bestyrelse:

Jørgen Rendsvig
Julie Damgaard
Lone Petersen
Finn Thilsted
Dorte Just
Pia Torp

Suppleanter:
Merete Staack
Tanja Rendsvig

Nepal Vision:
Knud West Hansen

Adresse:

Karlsbergvej 85
Askildruop
8940 Randers SV
e-mail:thomas@nepal.dk

Website:

www.nepal.dk

Medlemskab:

Enkeltpersoner: 170 kr.
Par: 220 kr.
Firma: 420 kr.
Konto nr.: 1551-2207885

INDHOLD:

- Side 3: Formanden har ordet
- Side 4: En udfordring næsten med livet som indsats
- Side 6: En hjertesag i Nepals bjerge
- Side 8: Danmarks ambassadør i Nepal skriver
- Side 10: Projekt Nepal2010
- Side 11: Investeringsmulighed med socialt sigte
- Side 12: Anmeldelse af restaurant Namaste
- Side 13: Opskrift på Maasko Bara
- Side 14: 10 rupees fra eller til?
- Side 16: Uddannelse! Ja, men hvilken?
- Side 17: Dovenskab, tomgang og manglende drivkraft
- Side 18: Phujel School Project
- Side 20: Lærerkurser i Nepal
- Side 21: Hari Bahadur Bania fra Table
- Side 21: Nepal på rejsemesse - igen
- Side 22: Dansk lærerens dagbog
- Side 29: Økologisk restaurant i Kathmandu
- Side 30: Referat af generalforsamling

Formand
Thomas Glerup
Telefon: 21 62 20 60
thomas@nepal.dk

Næstformand, kasserer
& medlemshåndtering
Birgit Nielsen
Telefon: 40 75 28 58
birgit@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
sekretær
Jørgen Rendsvig
jorgen@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Julie Damgaard
julie@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Lone Petersen
lone@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Finn Thilsted
finn@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Dorte Just
dorte@nepal.dk

Bestyrelsesmedlem
Pia Torp
pia-torp@hotmail.com

Suppleant
Merete Staack
merete.staack@gmail.com

Suppleant
Tanja Rendsvig
tanja@nepal.dk

Nepal Vision
Knud West Hansen
Knud@nepal.dk

GIVER DU AF ET URENT HJERTE?

Forretningsmanden Christian Stadil er vel lige så kendt for at udtale sig om filosofi som om Hummel. Han sammenfatter min kommentar i sidste nummer af NepalVision i en udtalelse, der lyder nogenlunde sådan her: "Hellere give af et urent hjerte, end slet ikke give".

Vi har i bestyrelsen besluttet at give af et urent hjerte. Vi vil give virksomheder som Hummel, der har engageret sig i Nepal, samt biblioteker og skoler et gratis eksemplar af vores blad. Det gør vi med den urene bagtanke, at de måske vil læse det og til slut melde sig ind i vores forening og således være med til at fremme dansk-nepalesisk samarbejde.

Jeg påstod også sidst, at man bliver lykkelig af at give. Jeg vil lade dig selv om at efterprøve min påstand, men jeg synes, at bidragene til dette nummer af Nepal Vision tyder på, at flere har prøvet, og at påstanden holder.

Det er som om bladet - af sig selv - har fået et tema omkring undervisning og skoleprojekter i Nepal. Jeg har med glæde læst om, hvordan flere af vore medlemmer har samlet penge, etableret hjælpeprojekter - og efterfølgende filosoferet over effekten af indsatsen.

Det er stadig imponerende, hvordan det i høj grad handler om personlige engagementer og ildsjæle, som på eget private initiativ har samlet - ofte mange - penge sammen og givet dem videre til mennesker på den anden side af kloden.

Til jer vil jeg gerne sige tak!

Tak for indsatsen, som ikke hjælper mig direkte, men som viser mig, at det gode er en meget stærk kraft, som giver os alle håb.

Men I skal også have en lille advarsel med på vejen. For det onde findes også, og det er nemt at snuble i mørket. Husk på, at I altid er under mistanke for at misbruge de penge, I samler sammen. I er altid under mistanke for at have meget urene motiver for jeres indsats, og beviser for disse mistanker kan pludseligt opstå blot som et rygte. Går tingene først galt, kan det meget hurtigt gå meget galt, og pludselig kan I stå i en situation, hvor ingen længere tror på, at I er den, I sagde I var.

Husk også på, at på det tidspunkt vil hjælpen være meget langt væk. I må aldrig forvente, at andre finder jeres sag lige så vigtig, som I selv gør. Højest kan I håbe, at nogen finder sagen sympatisk og hjælper jer på vej.

Ikke engang jeg eller min bestyrelse vil blåstemple jeres arbejde og garantere at I gør, som I siger. Bestyrelsen eller foreningen kan ikke tages til indtægt for holdninger eller meninger, som fremgår af artiklerne i dette blad.

Vi giver jer blot en mulighed for at fortælle om jeres projekter og at give jeres mening til kende. Jeres "urene hjerte" må I selv redegøre for.

Personligt har jeg stadig tillid til mine medmennesker, indtil andet er bevist, og jeg er stadig af den overbevisning, at det hjælper at give. Det hjælper den, som modtager, og det hjælper den, som giver. Og jeg er også sikker på, at I vil finde stor velvilje. Som Paulo Coelho skriver i Alkymisten, så er livet generøst over for den, som forfølger sine drømme.

Man kan selvfølgelig undre sig, når man ser på, hvor elendige nepaleserne er til at hjælpe sig selv. Jeg tænker på deres evindelige og næsten fatale magtkampe, som forhindrer dem i at få et lovgrundlag til at bygge landet på.

Alligevel må jeg anerkende, at situationen er blevet bedre. Da jeg kom til landet, var der borgerkrig, mens man idag har gennemført valg og står med et udkast til en forfatning, som "blot" mangler at blive vedtaget. Lad os håbe at det lykkes, så den almindelige nepaleser igen kan få tillid til sine ledere, og landet kan begynde sin genopbygning.

Og lad os i øvrigt glæde os til at høre, hvad vores nye ambassadør kan berette på den front, når han besøger os og fortæller i foreningen til efteråret.

Jeg håber, at I og en hel masse nye læsere har haft glæde af bladet indtil da. Hvem ved, måske kommer der også nogle nye medlemmer til vore mange fine foredrag og arrangementer i efteråret.

Det vil jeg i al fald glæde mig til sammen med resten af bestyrelsen.

Med venlig hilsen

Thomas Glerup
Formand

EN UDFORDRING NÆSTEN MED LIVET SOM INDSATS - OG EN UDFORDRING FOR LIVET

Sidst jeg var i Nepal var i 1991. Det er nu 19 år siden, og endelig er jeg her igen. Jeg har i al den tid ønsket og glædet mig til at komme tilbage, og endelig var chancen der. Rejsetidspunktet passede mig, og det lød ikke dårligt, at turen gik til Khumbu-distriktet i Østnepal, tæt på Mount Everest.

På denne tur skulle der bestiges tre bjerge: Island Peak, Pokalde, og Lobuche East. Alle tre bjerge på lige under eller lidt over 6000 meter. Noget af en udfordring, men efter fem måneders træning med tung rygsæk og rigtig lange gåture med hunden, havde jeg smidt mere end 10 kilo overflødig kropsvægt, så jeg følte mig klar til at tage af sted, klar til udfordringen.

Vi fløj med en meget lille flyver fra Kathmandu til Lukla, som er udgangspunktet for alle bjergbestigningsekspeditioner til Everest og Khumbu-distriktet. Bare denne flyvetur var noget af en udfordring. Vi blev placeret i flyveren næsten oven på den bagage, vi havde med, og så gik det afsted mellem de mange bjergtoppe.

Tekst og foto: Martin Petersen

Lukla lufthavn har nok en af verdens korteste og stejleste landingsbaner, der ligger i 2815 meters højde. Landingsbanen ender brat i klippevæggen, så det er med at holde tungen lige i munden for piloten og få flyveren til at standse i tide.

Da vi var kommet ud i bjergene og den del af verden, jeg har tænkt så meget på i alle de år, der var gået, siden jeg sidst var her, fik jeg denne mærkelige følelse, som om jeg var kommet hjem.

Den danske turguide spurgte, hvordan jeg havde det her på førstedagen oppe i bjergene. Jeg kunne kun svare, at det var som om, det gjorde ondt i hjertet...

Først til stor bekymring for ham, men efter jeg havde forklaret, hvordan jeg egentlig havde det, forstod han, hvad jeg mente: Jeg var lykkelig!

Denne første dag var en meget hård og lang dag med mange timers vandring op til Namche Bazar i 3400 meters højde. I alt en stigning på 2200 meter. Vi havde jo taget flyveren fra Kathmandu, der ligger i 1200 meters højde, samme dag.

Vi havde en vidunderlig hviledag i Namche Bazar på den anden dag. Her var der tid til at udforske sherpaernes hovedstad.

På den tredje dag gik vi videre til Tengpoche klostret i 3700 meters højde, hvor der er udsigt i verdensklasse til nogle af verdens højeste bjerge.

Det var her, jeg blev ramt af højdesyge, og min egentlige historie starter.

Klokken to om natten blev det opdaget. Jeg var i en tilstand, hvor jeg ikke var vågen og ikke sov. Det var som om, jeg bare var der. Jeg kunne ikke selv gøre noget og havde en kraftig hoste, men det føltes ikke så slemt, måske fordi jeg ikke var vågen. Jeg var ikke klar over min tilstand.

Jeg blev vækket af den danske turguide, da han kom ind på mit værelse for at se, hvordan jeg havde det. Han var blevet vækket af min hosten, og herefter var det, at jeg fandt ud af, hvor slemt det egentligt var. Jeg var nu vågen nok til at forstå, at det var alvorligt. Jeg fik de værste tanker og følelser, som om jeg var ved at dø.

Mine tanker var hos min kone og mine børn. Skulle jeg aldrig se dem igen? Men det der måske fik mig til ikke at bryde ud i gråd, var tanken om det, jeg havde sagt hjemme fra: Skulle jeg dø, så er Nepal ikke det værste sted at dø!

Samt den viden, at hvis jeg begyndte at græde, ville jeg have endnu sværere ved at

trække vejret.

Ca. en time efter jeg var blevet vækket, blev jeg taget med nedenunder i spisestuen, hvor jeg blev lagt i en gamow-bag. (en slags tryktank man puster luft ind i, så man får et overtryk. Dette modvirker højdesygen).

Her lå jeg frem til klokken 6.30 og blev konstant holdt vågen ved, at Mogens havde givet mig sin højdemåler samt et måleinstrument, der kan se, hvor meget iltoptagelse man har i blodet. Der blev konstant holdt kontakt til mig, ved at jeg skulle vise disse to instrumenter frem.

Men det eneste, jeg havde lyst til, var at sove eller bare få lov til at lukke øjnene et stykke tid.

Klokken syv kom helikopteren, der skulle flyve mig til Kathmandu. Jeg kunne ikke selv gå derud, men blev nærmest båret op i helikopteren.

I Kathmandu blev jeg indlagt på hospital. Her var jeg i halvanden dag og var til kontrol på andendagen. Der var nu næsten tre uger tilbage af den arrangerede tur før den planlagte hjemrejse. Derfor tog jeg kontakt til den nepalesiske arrangør, Explore Himalaya for at få dem til at arrangere et easy trek til Pokhara og derfra videre til Annapurna Basecamp i 4100

meter, hvor jeg skulle være efter fem dages trek.

Altså en meget langsommere opstigning, og her var der da heller ingen problemer med højden.

Ca. en time efter jeg var blevet vækket, blev jeg taget med nedenunder i spisestuen hvor jeg blev lagt i en gamow-bag.

Mange mærkelige sammen-træf og oplevelser.

Busturen til Pokhara tog syv timer. En ældre nepaleser, Nara Gurung, satte sig ved siden af mig, og vi kom til at tale sammen. Han spurgte mig om, hvorfor jeg var hér - på vej til Pokhara.

Jeg fortalte historien om min højdesyge og dermed det nye trek, jeg var på vej til, hvor-på han svarede:

”Det er måske ikke nogen tilfældighed, at du ikke skal på den først planlagte tur til de høje bjerge. Måske er det skæbnen, der har bestemt, at du skal til Pokhara. Hvem ved: måske møder du en fra dit tidligere liv...”

Under vor samtale i bussen fortæller Nara mig, at han til daglig er kontaktperson og

leder af et meditationscenter med afdelinger i Kathmandu og Pokhara, og i den forbindelse har han rejst en del omkring i hele verden. For få år siden var han også i Danmark, blandt andet Helsingør hvor jeg selv kommer fra.

Her begyndte de mange pudsige sammentræf.

Med en bustur på syv timer skal der selvfølgelig holdes et par tissepauser, og det første stoppested var på en rasteplads med en restaurant, der bar det hjemlige navn »Hamlet«.

Før vi kom frem til Pokhara bad Nara mig om at være opmærksom på, hvad jeg oplevede på min tur til Annapurna Basecamp og sende en email og fortælle ham om mine oplevelser.

Udpluk af Email til Nara Gurung

Skrevet den 7-4-2010 klokken 15.00

Måske er det skæbnen, at jeg ikke kom på den oprindelige tur, som ellers var bestemt hjemmefra,

Som du måske husker, er det nu 19 år siden, jeg sidst var i Nepal, og jeg har drømt om at komme tilbage lige siden. Det, der bandt mit hjerte dengang, var ligeså meget folket og dets imødekommenhed, glæde, gæstfrihed og smil trods den store fattigdom. Men også bjergene og de store vidder. Det er her, man finder ud af, hvor lille man egentlig er.

Den oprindelige tur blev valgt, fordi rejsetidspunktet passede bedst med mit arbejde hjemme i Danmark.

Lige nu, her i Pokhara, kan jeg se den kæmpe forandring, der er sket, siden jeg var her sidst. Inderst inde er det svært at følge med og svært at forstå, måske er det et tegn til mig om, at alt er i udvikling.

I dag var jeg på en guidet tur rundt i Pokhara. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle se, og hvor vi skulle hen. Vi var ude at se vandfaldet, grotterne - som vist blev opdaget i 1991, det år jeg var her sidst. Vi var også ved SOS børnebyen for tibetanske flygtninge, faktisk den by jeg har givet penge til med den arv, jeg fik efter min morfar.

Grunden til, at jeg fik denne arv, er, at min mor tog livet af sig selv i 1971, og derefter mistede jeg som 7-årig kontakten til denne del af familien, og jeg har ikke set dem eller været i kontakt med dem siden.

Derfor syntes jeg ikke, at jeg skulle beholde pengene, men give dem videre til et godt formål. Hvorfor det så blev SOS børnebyerne i Pokhara? Netop fordi jeg har været her før!

Skrevet den 17-4-2010 Klokken 18.30

Tilbage i Pokhara efter trekkingtur til Annapurna Base Camp

Hej Nara

Jeg fandt ikke nogen fra mit tidligere liv på vejen til eller i Annapurna Base Camp.

Men på vejen der op og tilbage var det som om, jeg havde været der før! Hvilket også er muligt... Sidst jeg var her i 1991, var jeg jo i Pokhara og rundt om bjerget Dhaulagiri, gik turen noget af den samme vej.

Men undervejs havde jeg de allerbedste oplevelser med Narayan. Vi var hjemme og besøge flere af hans bekendte, som var lokale. Her fik jeg dhal, bath, tjang og andet godt lokalt at spise og drikke og ikke mindst en indsigt i, hvordan de lever herude i bjergene.

I dag var jeg hjemme hos Narayan, hvor jeg fik hilst på hans familie, og så hvilke vanskeligheder de har og lever under. Narayan er i gang med et vandforsyningsprojekt til den bakke, hvor han og hans familie lever. I dag kan det tage op til en halv times vandring at hente drikkevand. Planen er at opføre en vandledning og nogle vandtanke tættere på deres beboelser, hvor de kan hente rent drikkevand.

Teksten til denne artikel har været bragt i Helsingør Dagblad i 2010, men Nepal Vision har redigeret lidt i den.

Læs Videre om Martins oplevelser på de næste sider.

MINE EFTERTANKER

Hvis det var skæbnen, der gjorde, at jeg fik højdesyge og derfor mødte Nara Gurung i bussen til Pokhara, hvor han åbnede mit syn for, hvad der måske var forudbestemt.

Så var det nok skæbnen, at jeg skulle møde Narayan Kuikel, den nepalesiske turguide jeg var sammen med i 12 dage på turen op til Annapurna Basecamp.

Narayan Kuikel er meget vidende om landet og kulturen og har indlevelse i folks forståelse. Jeg har den største taknemmelighed over for det, jeg har oplevet.

Narayan bor til hverdag i Kathmandu, men er barnefødt i Kaski-distriktet, hvor hans far, en tidligere hindupræst, og hans stedmor bor i dag.

Narayan driver gården, mens han også tjener penge på at være trekking guide for at forsørge familien, så de kan betale for, at deres to sønner kan gå i en god skole.

Min skæbne er nok ikke, at jeg skulle møde nogen, jeg har mødt i et tidligere liv.

Men skæbnen var nok at møde Narayan Kuikel og hjælpe denne lille del af Nepal.

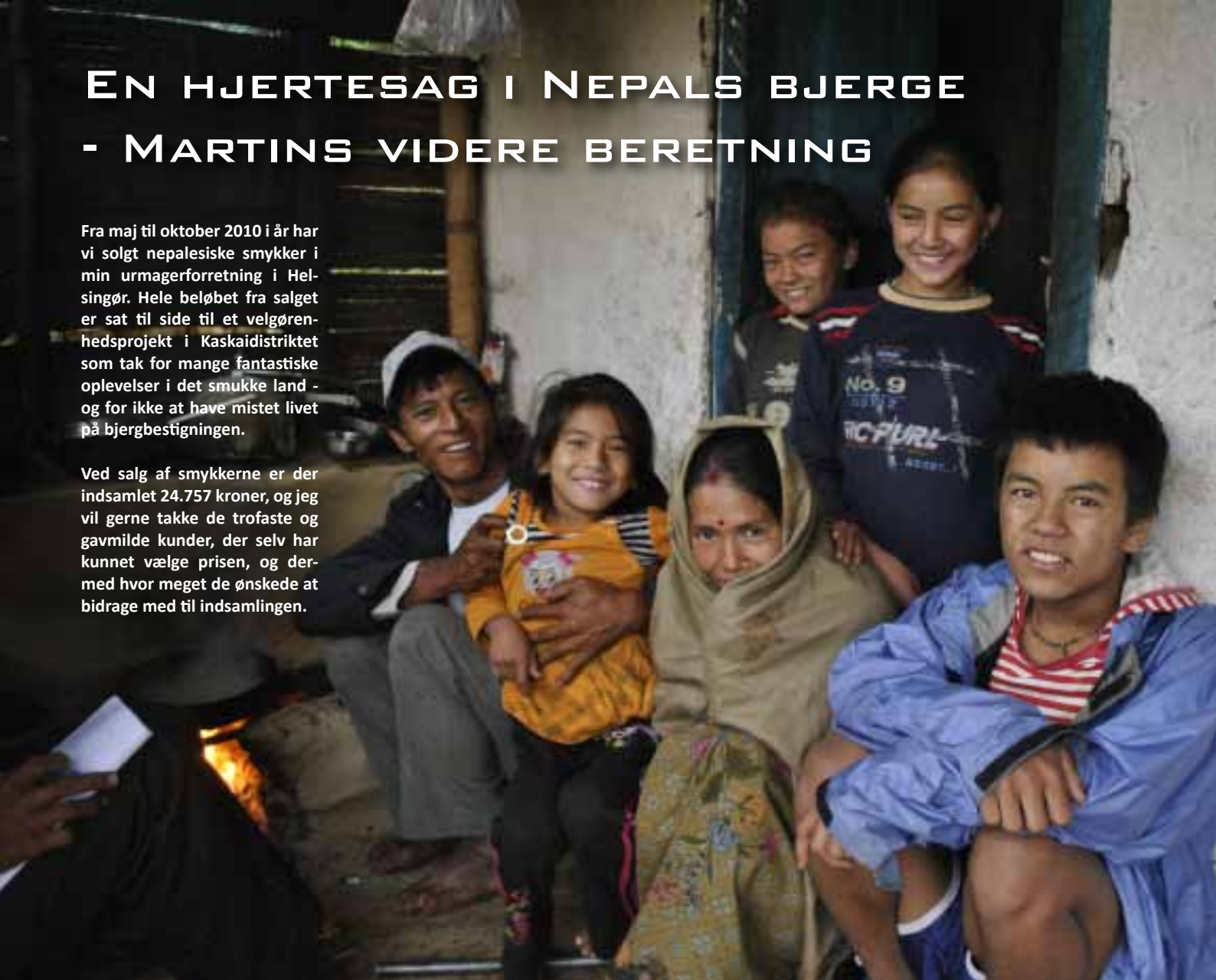

EN HJERTESAG I NEPALS BJERGE

- MARTINS VIDERE BERETNING

Fra maj til oktober 2010 i år har vi solgt nepalesiske smykker i min urmagerforretning i Helsingør. Hele beløbet fra salget er sat til side til et velgørenhedsprojekt i Kaskaidistriktet som tak for mange fantastiske oplevelser i det smukke land - og for ikke at have mistet livet på bjergbestigningen.

Ved salg af smykkerne er der indsamlet 24.757 kroner, og jeg vil gerne takke de trofaste og gavmilde kunder, der selv har kunnet vælge prisen, og dermed hvor meget de ønskede at bidrage med til indsamlingen.

Pengene skal arbejde!

De indsamlede penge svarer til to års gennemsnitsløn for en nepaleser, så nu mente jeg at det var på tide at drage af sted til Nepal igen for at få sat gang i det, pengene er indsamlet til - nemlig at give de mennesker, jeg holder så meget af, en nemmere hverdag.

I november tog jeg af sted i 14 dage for endnu engang at være sammen med Narayan Kuikel, der var min nepalesiske turguide i Kaski. Han indviede mig i de besværligheder, man lever under i et så fattigt og dog så rigt land, som Nepal er, og vi har siden haft en del mail-kontakt. Da Narayan ikke har internetforbindelse, sender jeg en sms, når jeg har sendt en e-mail, så han kan gå ned

på nærmeste netcafe og læse og svare. Vi har fundet frem til, at det med smykkepengene er muligt at opfylde et stort ønske om at få etableret nogle micro-biogasanlæg.

Biogas fra okser

Et micro-biogasanlæg er ganske simpelt. Det består af et kar hvor, man blander vand og efterladenskaber efter husdyrene, og denne blanding løber så ned i en nedgravet opsamlingskank, hvor der dannes gas. Gassen opsamles i toppen af den nedgravede tank, og herfra ledes den gennem rør hen til »køkkenet«, der ofte blot er et enkelt gasblus på jorden.

Den blanding af husdyrafald, der er udvundet gas af, løber over i en opsamlingskank

og bruges som gødning på markerne. Næsten alle husstande i dette område har en eller flere okser, som giver mælk og bruges som arbejdsdyr i markerne, så grundstoffet til at producere gas er nemt tilgængeligt og ganske gratis.

Brænde er hårdt arbejde

Det lille anlæg betyder meget for kvinderne, der står for madlavning i køkkenerne. Der er ofte meget dårlig udluftning over ildstederne og derfor altid megen røg og os i køkkenerne. Men nu slipper de for også at indånde brænderøg, og der skal heller ikke bruges tid på at hente brænde, og det er en stor hjælp.

Hvert år udpeger nogle lokale komitéer et område, hvor

familierne hver især kan få lov til at indsamle deres brænde. Man er meget bevidst om ikke at fælde træerne helt, men kun topbeskære dem og tage det døde træ, men en almindelig familie med 4-8 medlemmer bruger 20-25 træer om året til madlavning, så der bliver længere og længere til de skove, hvor der kan hentes brænde. Og der er kun én mulighed for at bringe brændet hjem - ved at bære det på ryggen. Det er primært manden, der fælder og beskærer træerne, og kvinder og børn der bærer brændet hjem.

Ingen risiko ved anlæggene

For at få et indblik i sikkerheden i micro-biogasanlæg var Narayan og jeg rundt for at

se på deres funktion og holdbarhed. Vi så anlæg, der var op til 20 år gamle, som stadig fungerer og bliver brugt hver dag. Ingen af dem, vi talte med, har haft problemer med udslip eller eksplosioner. Kun en enkelt var blevet nødt til at føre nye rør, fordi der havde været jordskred.

De anlæg, vi så, er bygget efter helt samme principper som de tegninger, vi har fået fra et nepalesisk firma, Dermicro. Et enkelt anlæg koster ca. 4.500 kr., så vi kan starte fem eller

måske seks anlæg alt efter omkostningerne til at transportere materialerne.

I området har der været nogle små jordskred, så nogle af grusvejene skal graves fri, før man igen kan få lastbiler tættere på området. Det sidste stykke vej skal materialerne bæres ud til husene.

Hjælp søges til 100 % non profit

Indsamlingen fortsætter, men nu hvor der er et konkret projekt i gang, er det min plan, at

den kommer til at foregå på en anden måde end ved at sælge smykker for at skaffe penge.

Jeg mener og tror på at det kan lade sig gøre at få folk og firmaer til at støtte projektet; jeg har allerede fået stor opbakning og tilsagn fra flere personer, som ønsker at støtte dette gode formål.

Men for at udbrede kendskabet til denne indsamling har jeg nu fået udarbejdet en webside om projektet - www.micro-biogas.com, så det er muligt at følge med i udviklingen og fremgangen i etableringen af biogasbyggeriet. Og jeg har stiftet en forening med det formål at stå for indsamling og uddeling af indsamlede midler.

Besøg Nepal, Narayan og projektet

Mange tager til Nepal på egen hånd for at tage nogle af de kendte trek, hvor man bor i te-huse. Nogle af ruterne er mere turistede end andre - og her kan man møde folk fra hele verden. For mig er det noget helt særligt at få lov til at komme ind i de private hjem og få ind-

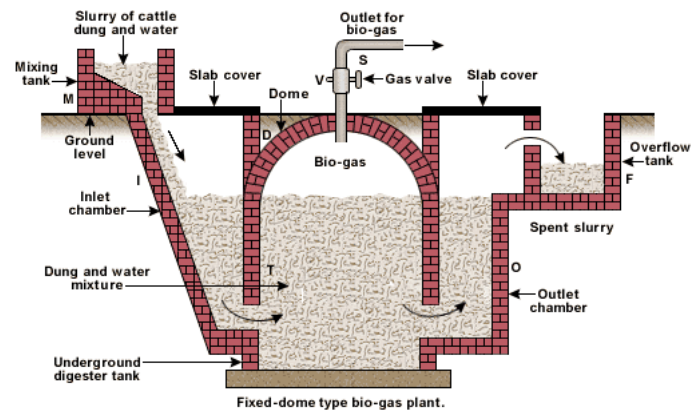
sigt i hverdagen. Selvfølgelig er det også en udfordring i sig selv at vandre i de smukke bjerge, hvor luften bliver tynd, så man får både mentale og fysiske udfordringer. I de mest uberørte områder skal man have en godkendt turguide, og det er så billigt i vores målestok, at det er alle pengene værd.

2011 er internationalt turistår i Nepal, og hvis nogen kunne tænke sig en rejseoplevelse for livet - og samtidig besøge biogasprojektet - står jeg gerne til rådighed med de nødvendige kontakter til Narayan Kuikel. Han er en meget erfaren guide og vant til at vandre med både enkeltpersoner og grupper op til 10-12 deltagere.

Hvad enten man vil rejse eller vide mere om projektet, kan jeg kontaktes via hjemmesiden

www.micro-biogas.com

eller på info@ure-smykker.dk.

PÅ RETTE VEJ

Der er lang vej endnu, før de demokratiske spirer slår rod i Nepal, og alle nyder lige rettigheder. Og der er lang vej, før den økonomiske udvikling rigtigt tager fart, så de fattigste nepalesere kan bringes ud af fattigdom.

*Af Morten Jespersen,
Danmarks ambassadør i Nepal*

Efter knap et år i Nepal som Danmarks ambassadør kan jeg med stor sikkerhed sige, at de udfordringer, som landet står over for, er kæmpestore. Men jeg kan også med sikkerhed sige, at Nepals potentiale er endnu større. Fra dansk side gør vi en stor indsats for at udvikle det potentiale bl.a. gennem statslig udviklingsbistand, i kraft af individuelle danskeres virke og gennem danske og nepalesiske virksomheders frugtbare samarbejde. Alle indsatser yder på hver sin måde et godt bidrag til at udrydde fattigdom og udvikle det nepalesiske samfund.

Positive resultater

Jeg har været glad for at se de resultater, som vi opnår med den statslige udviklingsbistand. Flere børn kommer i skole, tusindvis får adgang til elektricitet, og en lang række positive aktiviteter er igangsat, som understøtter landets fredsproces, demokratiske udvikling og beskyttelsen af menneskerettigheder. Det er et arbejde, som har stået på i mange år, og som vil fortsætte mange år frem. Vi har sammensat vores udviklingsindsats med aktiviteter inden for områder, som supplerer hinanden godt og med en størrelse, så vi kan gøre en forskel. Men på trods af det kommer

resultaterne ikke let. Nepal er et vanskeligt land at arbejde i, fordi der er så mange områder, hvor de lokale og nationale myndigheder skal blive bedre til at løse deres opgaver. Det arbejder vi sammen med dem om – og det tager tid. Men der er tegn på små fremskridt hele tiden, og det er det, der gør, at det giver rigtig god mening at fortsætte vores indsats.

Ildsjæle

Jeg har også været meget glad for at opleve den entusiasme og vilje, som jeg har mødt hos en række danskere, som alene eller sammen med andre har igangsat udviklingsaktiviteter på eget initiativ for egne eller små indsamlede midler. Det har været en stor fornøjelse og inspiration for mig at møde disse ildsjæle, høre om deres aktiviteter og resultater og forstå de metoder, de anvender. Indsatsernes karakter og de anvendte metoder ligger langt fra ambassadens, fordi vi primært arbejder gennem regeringen, men resultaterne er ikke til at tage fejl af, og også disse indsatser bidrager til at udvikle Nepals potentiale.

Styrket privat sektor

Udvikling skal ske gennem økonomisk udvikling og vækst, og derfor er det helt nødvendigt, at der etableres produktionsvirksomheder i Nepal, små som større. Det skaber

beskæftigelse og indkomst og dermed forbrug og øget økonomisk vækst. Jeg er blevet glædeligt overrasket over hvor mange danskere, der har lyst og vilje til at etablere samarbejde med nepalesiske virksomheder, og det faktum, at Nepal er Asiens fattigste land, ser ikke ud til at skræmme. Udvikling af den private sektor, vækst og beskæftigelse er områder, som vi fra dansk side vil gøre mere for at styrke over de kommende år. Økonomisk vækst er det, der skal til for at løfte nepaleserne ud af fattigdom, og Nepal skal på sigt også udnytte fordelene ved at ligge midt imellem verdens to største vækstøkonomier, Indien og Kina.

Det har været et fantastisk første år i Nepal. Mine nepalesiske samarbejdspartnere er en fornøjelse at arbejde sammen med, kulturen er helt unik og alle steder, jeg kommer, er folk venlige og imødekommende. Fra regeringens side er der et stort ønske om at fastholde og udvikle gode relationer til donorerne, og vi har fra vores side en pligt til at indgå i et velfungerende samarbejde, så vi i fællesskab kan arbejde på at nå de ønskede resultater. Jeg ser frem til at fortsætte det givtige samarbejde med regeringen og glæder mig til mange gode år i Nepal.

FAR OG DATTER SAMLER IND TIL GADEBØRN I NEPAL.

Om Nepal2010-projektet

Over en snak ved middagsbordet i Gentofte en mørk aften i januar udsprang de første idéer til Projekt Nepal 2010. Den på det tidspunkt 13-årige Anne Sofie Legène havde netop set en tv-udsendelse om gadebørn. En udsendelse, der ifølge hendes far Tommy Legène Jørgensen berørte hende dybt.

”Vi sad og snakkede om, hvor godt hun og hendes kammerater havde det her i Danmark. Og så spurgte hun mig, om vi ikke kunne gøre noget for at hjælpe bare nogle af de mange børn”, fortæller Tommy Legène Jørgensen.

”Ved et tilfælde valgte vi Nepal, fordi der ikke ofte bliver gjort noget for dem i den verdensdel – i særdeleshed ikke Nepal. Vi ville gøre en forskel uden at skulle betale dyre administrationsomkostninger – således går alle indkomne beløb direkte og ubeskåret til et skolebyggeri i Nepal”, fortsætter Tommy Legène Jørgensen.

Far og datter har sat gang i en indsamling til fordel for udsatte gadebørn, der nu skal tilbydes skolegang.

Det sker bl.a. ved 14 velgørenhedskoncerter over hele landet, hvor flere end 90 musikere har sagt ja til vederlagsfrit at stille op for at støtte projektet. Ideen bag Nepal 2010 er således, at det via en koncertrække rundt om i Danmark, skal blive muligt at skaffe penge til at bygge en kombineret skole og herberg for gadebørn i det nordlige Kathmandu.

Projektet har en bred vifte af støttemuligheder; man kan f.eks. købe en mursten og få sit eget navn på eller et logo, og så kan man genfinde den på skolen i Nepal som synligt bevis på, at man aktivt har støttet skolebyggeriet.

Læs meget mere på projektets hjemmeside www.nepal2010.dk, hvor man kan hente yderligere oplysninger om, hvordan man støtter projektet samt datoer, tid og sted for de forskellige fundraising-arrangementer.

Nepal 2010 er tidligere blevet præsenteret ved et arrangement i Hillerød Slotsbio, hvor en til projektet fremstillet video blev vist, og Sonja Oppenhagen, der støtter projektet, holdt en lille tale. Den bringes her.

Hvis jeg nu spurgte jer:

Hvad er den største magt på vores klode?

...ville nogen nok mene, at det er olie – penge – eller våbenindustrien.

Men jeg håber, at mange synes som jeg. At den største magt er et menneske, der har en mening, deler den med andre og tror på, ”at det kan nytte.”

Vi ved, at uddannelse – skolegang og oplysning – er det vigtigste for, at et land kan udvikle sig. I et uoplyst land er der større mulighed for diktatur.

Derfor

Skolegang – at lære at læse og skrive – er den bedste form for udvikling, der kan hjælpe også Nepal til en bedre fremtid.

Hjælp til selvhjælp, det er DET dette projekt går ud på – at få bygget en skole så de mange gadebørn får lært at læse og skrive. Og at de så bagefter kan lære andre gadebørn at læse og skrive.

Jeg håber, at I alle forstår

At det kan nytte – at hvis vi står sammen, kan vi gøre en forskel for disse børn og for Nepal.

Nepal2010-projektet har indledt et samarbejde med Netto, der vil tillade, at projektet opstiller raslebøsser i deres forretninger landet over. Det bliver fra ca. uge 43 - 48.

Endvidere forhandles der om at kaffe og te fra Nepal kan indgå i deres sortiment.

INVESTERINGSMULIGHED MED SOCIALT SIGTE

I 2007 lykkedes det at samle penge ind blandt almindelige danskere til at få bygget et nyt hus til børnehjemmet, Sabitri United Social Service i Kathmandu i Nepal. Hjemmet huser nu 18 børn, der ellers ville være gadebørn.

Hjemmet er nu et projekt, der drives af Seniorer Uden Grænser (SUG). Mange sponsorer betaler hver måned faste beløb, så SUG kan støtte driften af hjemmet med 2.000 kr. pr. måned. Det er bare ikke nok, og det er vores mål, at hjemmet hurtigst muligt skal blive selvkørende og uafhængig af donationer.

Sabitri og hendes familie har selv en idé til, hvordan det kan realiseres:

I Kathmandu er der altid mangel på rent vand. Mange huse får vand bragt med tankvogn til deres tanke i huset. I nærheden af børnehjemmet er der nogle engarealer, hvorunder der – mener Sabitris svigersøn - findes rigeligt med rent grundvand. Planen går ud på at få dette undersøgt af fagfolk, skaffe de nødvendige tilladelser, købe en grund og lave en boring, hvorfra der kan pumpes vand til salg. Det skulle kunne give så gode indtægter, at børnehjemmet for en fast kontrakt - bundet del af overskuddet - kan klare den daglige drift og blive uafhængig af penge fra Danmark. Det vil også betyde, at der kan optages flere børn af dem, der i dag lever på gaden.

Prisen for at etablere dette bliver ca. 300.000 kr, som vi påtænker at låne her i Danmark til på almindelige forretningsvilkår.

Har det interesse at investere i projektet, vil jeg gerne kontaktes herom.

Med venlig hilsen, Børge Lykkegård,
Fjordbakken 51, 8930 Randers NØ.
86442203 blykkeg@yahoo.com

NAMASTE – OG VELBEKOMME!

Da først Politikens anmelder Helle Brønnum Carlsen havde langet tre store stjerner over disken, gik det stærkt. Nøjagtig to dage efter, at Namaste Nepal havde fået ros for deres varierede krydringer og markante smagsnuancer, var der fulde huse i lokalet i Fredensgade. Og nu leder restauranten, der for blot få måneder siden var en velbevaret hemmelighed blandt 'kendere', efter endnu en nepalesisk kok, der kan sætte smag på gæsternes dag.

Af Julie Damgaard

Restauratør Bobby Kumar Chhetri har ikke på noget tidspunkt lignet en tvivler. Selv ikke i de triste vinteruger, hvor han mange gange måtte kigge langt ud i Nørrebro's mørke efter kunder, var der usikkerhed at spore hos den 33-årige nepaleser. Chhetri har ikke bare solid erfaring med sig fra en tidligere ansættelse i restaurationsbranchen, han har også en tro på, at danskerne godt tør 'det anderledes'. Og så har han ambitioner. Han ved, hvad han vil. Og det er ikke at sidde med hænderne i skødet og vente. Den strategi viste sig nemlig at give bagslag for den tidligere ejer af matriklen. I stedet gør Chhetri en aktiv indsats for at henlede opmærksomheden på, hvad der gør Namaste Nepal til et besøg værd. Hvilket er nogle helt unikke madoplevelser og et større indblik i den nepalesiske kultur – alt sammen naturligvis garneret med den gæstfrihed og imødekommenhed, man som rejsende kender fra landet ved Himalaya.

Krydderi på tilværelsen

Spisekortet på Namaste Nepal, der snart foreligger i en håndlavet papirudgave, afslører, at det er det nepalesiske højlandskøkken, der er i fokus; et køkken der bærer præg af mongolsk og tibetansk indflydelse i form af godt – og individuelt – krydrede retter. Mustang Aalu (stegte kartofler vendt i nepalesiske krydderier og grøntsager) er ikke for de krydderiforskrækkede, men køkkenchefen, der i øvrigt er hentet ind fra

Dwarika's Hotel i Kathmandu, har sørget for, at menuen også tilgodeser mere sarte danske maver. Hans momos er et hit hos de fleste, og skulle man føle sig på usikker grund i mødet med retter som Kukhurako Masuko Jhol, Jhaneko Kalo Dal eller Aalu Gobi, kan man i stedet vælge at kaste sig ud i mere velkendte indiskinspirerede retter som Chicken Tikka, Tandoori Vegetable eller Mutton Biryani. Husets specialitet er Thali-tallerkenen, der kommer i en 'A' og 'B'-variant, og dækker over en de luxedgave af den velkendte Dal Bhat med alt, hvad dertil hører af linsesuppe, ris, kartoffelstuvning, pickles, grøntsager og kød. Thali er Nepals svar på spaniolernes tapas, og man går ikke sulten fra bordet efter sådan en omgang.

Slut med pizza

Smagsnuancerne på Namaste Nepal er utallige, og det kan kun anbefales at være modig og prøve noget nyt. Priserne er absolut overkommelige med Nepali Thali som den dyreste ret til DKK 165 inklusive dessert og chiya. Er man 'bare' sulten efter momos, kan et måltid inklusive drikkevarer – f.eks. en lassi eller et glas mustangvin lavet på æbler – gøres for under DKK 100. Kombinationen af velsmagende mad, lave priser og opmærksom betjening gør, at mange gæster kommer igen, og Chhetri opfordrer alle til at komme med ris og ros i restaurantens gæstebog. Han tager gerne imod gode råd og ved at tilfredse og trofa-

ste kunder er den bedste reklame. Bliver Namaste Nepal en succes er målet at udvide med endnu en restaurant i København med plads til 50 spisende gæster og mulighed for at tilbyde en buffet. Der er nok af italienske, franske og indiske spisesteder, mener restaurantindehaveren, og københavnernes har godt af at blive udfordret på smagsløgene.

Større lokaler vil også give mulighed for at afholde 'kulturaftener', hvor gæsterne kan få en smagsprøve på de nepalesiske kulturtraditioner. Men det ligger endnu ude i fremtiden. Lige nu og her arbejder Chhetri på at få lov til at have udendørsservering og udvidede åbningstider hen over sommeren. Og så har han planer om at invitere alle medlemmer af Dansk-Nepalesisk Selskab til et middagsselskab med lidt gratis mad og vin. Er man bidt af Nepal, er et besøg på Namaste Nepal som at få lidt af landet serveret.

Vi ses i Fredensgade!

Vi har lokket en opskrift ud af Bobby. Den kommer her:

MAASKO BARA

Ingredients:

- Black Lentils
- Salt
- Ginger juice
- Garlic paste (optional)
- Chilly (for spiced bara only)
- Oil to fry

Method:

Soak the black lentils over night and then separate them from the black cover and throw the black cover out.

Blend the lentils in a food processor till very fine paste.

Mix the ginger juice (and Garlic Paste optional).

Add the salt and chilly as per taste.

Heat the oil in a deep pan and pour the mixture in the oil in round shape and cook in moderate heat until golden brown. The cover should be crispy.

Chefs Tip: Use cold water in hand or in spoon to remove unnecessary sticking.

FAKTA

Namaste Nepal Restaurant og Café

Fredensgade 11A
DK - 2200 København N
T: +45 3539 0140
E: info@namastenepl.dk
W: <http://namastenepl.dk/>

Politikens anmeldelse:
<http://ibyen.dk/restauranter/kokkehuer-billigt/ECE1233383/billigt-nepalesisk-koekken-overgaar-kinesisk-og-indisk/>

Namaste Nepal tilbyder op til 10% rabat til medlemmer af Dansk-Nepalesisk Selskab

◆ Khangshar Guest House is a homely hotel, located in prime and quiet area in Kathmandu, near the Chhetrapati and next to Thamel, most popular tourist destination.

◆ The Hotel offer 20 Spacious well furnished decorated rooms at affordable price.

Trekking in HIMALAYAS

“ We Organize Group long & short itineraries Adventurous Trekking as per Your Needs and Desire!! ”

nepaltravelpackage.com

“Khangshar Guest House offers the most adventurous trekking and cultural experiences.”

Khangshar
Guest House

KHANGSHAR GUEST HOUSE (P.) LTD
P. O. Box: 25451, Thamel, Chhetrapati, Kathmandu, Nepal
Email: khangshar@khangsharguesthouse.com.np
www.khangsharguesthouse.com

10 RUPEES FRA ELLER TIL?

TURISTENS ROLLE I GADEBØRNS KAMP UD AF FATTIGDOM

Som turist i Nepals hovedstad Kathmandu vil du uundgåeligt møde byens tiggende gadebørn, der lever en hård tilværelse i de rå gader. At støtte dem, når de beder om hjælp, synes at være det mindste, du kan gøre for at hjælpe dem ud af en uværdig tilværelse i fattigdom – men hvordan kan du bedst gøre en forskel?

Af: Rikke Enggaard Olsen

Gadebørn drikker morgente i organisationen HeartBeats sociale Tea4Free projekt.

Foto: Maharjan Juju, HeartBeat.

Idet du træder ud af én af de mange butikker i Kathmandus turistområde Thamel, mødes du igen og igen af den udstrakte hånd og spørgsmålet "10 rupees, please?". En dreng stirrer på dig med indtagende store øjne bag lokker af fedtet hår og rækker en opadvendt håndflade hen mod dig fra den beskidte, forrevne og alt for store trøje, som han er klædt i.

10 rupees (svare til 75 ører) er mindre end en tiendedel af, hvad du netop har betalt for en kop kaffe længere nede af gaden, og du vil sikkert kun lette din egen tilværelse ved at slippe endnu en af de mange ubetydelige småsedler, som din pung bugner over med. Drengen er blot én af ca. 5000 børn, som lever et hårdt og ubarmhjertigt liv i Kathmandus gader. Konfronteret med den lille bedende hånd bliver kontrasten imellem den overflod, som du lever i, og hans fattigdom vulgært tydelig. Du rammes af en følelse af skam, men også af en følelse af ansvar, for med 10 rupees har du jo chancen for at gøre en forskel i hans hverdag – men hvilken forskel?

Turister som dig bidrager verden over til udvikling og skaber en indkomst i fattigdomsramte nationer. Ifølge UNTWO (FN's

verdensorganisation for turisme) er turisme en af de tre største indkomstkilder for næsten halvdelen af verdens mindst udviklede lande – de såkaldte LDCs eller "least developed countries" – som også Nepal er iblandt. UNWTO arbejder netop for, at turisme for fremtiden skal spille en større rolle i disse landes udvikling end den udviklingsbistand, der hidtil har været primus motor i deres økonomi. Og også Nepal øjner de muligheder for vækst og udvikling, som turisme kan medføre, og har derfor lanceret år 2011 som International Tourism Year. Det erklærede mål for året er, at 1.000.000 turister skal besøge Nepal inden årets udgang – cirka dobbelt så mange som i hvert af de forudgående år. Og hvis blot halvdelen af de forventede turister i 2011 vil lægge vejen forbi Thamel og give en 10 rupee-seddel til den fremstrakte hånd, så vil købekraftig turisme give et betydeligt bidrag. Men til hvad?

Bibek på 12 år har boet på gaden i snart to år. Han boede tidligere sammen med sin stedmor og sine mindre halvsøskende i en landsby østpå, mens hans far arbejdede i udlandet. Hjemmet var præget af fattigdom, vold og stedmorens forskelsbehandling

mellem Bibek og hans mindre halvsøskende. "Jeg havde aldrig været i Kathmandu, men jeg plejede at drømme om, hvordan livet ville være dér. En dag efter at min stedmor havde tævet mig igen, stak jeg af", fortæller Bibek. Han har ikke set sin familie siden og lever i dag hovedsageligt af tiggeri og af de småpenge, han kan redde sig fra templerne i Basantapur-området. Bibeks historie står langt fra alene. En undersøgelse af den nepalesiske børnevelfærdorganisation Child Protection Centres and Services (CPCS) viser derimod, at fattigdom, mistrivsel og vold typisk er de problemer, der presser børnene ud af deres hjem. I den anden ende står det forjættede Kathmandu for mange af disse børn som mulighedsland, hvor drømmen om et arbejde og frihed måske kan indfries.

Halvdelen af de adspurgte gadebørn i CPCS's undersøgelse svarede netop, at de kom til Kathmandu i søgen efter arbejde eller på grund af drømmen om storbyens muligheder. På gaden, hvor børnene ernærer sig ved tiggeri og småjobs, lever de imidlertid et farligt og usundt liv, uden tryk og skolegang, og de er i stor risiko for at udvikle et stofmisbrug

og blive involveret i prostitution og kriminalitet. På gaden kan de tjene i gennemsnit 100 til 200 rupees pr. dag, hvilket svarer til den daglige indtjening for en arbejder på Nepals lovlige mindsteløn for ufaglærte. Men livet på gaden er dyrt og hårdt, og for mange af børnene er limsnifning en mere fast bestanddel af deres daglige rutiner end madindtagelse. Hele 67% af de gadebørn, som CPCS adspurgte, brugte primært deres penge på stoffer – dernæst gav 60% penge til deres venner på gaden og 38% gav penge til deres familie. Så når du rækker din 10 rupee-seddel til barnet på gaden, så er det altså med stor sandsynlighed her, at dine penge kommer til at ende. Og dit velmenende forsøg på at hjælpe ender blot med at fastholde barnet i en risikofyldt tilværelse på gaden.

Måske tænker du i din ansvarsfølelse for gadebarnets tilværelse, at det, som han mest af alt har brug for, er et måltid mad eller en god oplevelse, så i stedet for at give ham penge giver du ham et æble eller tager ham med til en Bollywoodfilm i biografen. Men selvom disse bidrag uden tvivl vil sprede midlertidig glæde og et smil på hans ansigt, så vil de ikke bidrage til at få ham ud af fat-

Børnenes veje til gaden er lige så forskellige som deres ansigter.
Foto: Maharjan Juju, HeartBeat.

Gør en forskel: Hvis du ønsker at vide mere eller at gøre en forskel for Kathmandus gadebørn, kan du kontakte nogle af de mange organisationer, som arbejder langsigtet med at hjælpe gadebørnene væk fra gaden og ind i en tryk tilværelse. For eksempel driver organisationen CPCS flere drop-in centre i Kathmandu, hvor børnene hjælpes på rette vej, og organisationen HeartBeat driver gadekøkken-initiativerne Tea4Free og CurryWithoutWorry, hvor gadebørn bspises og får positiv social kontakt til voksne kontaktpersoner.

Natten er kold på Kathmandus gader.
Foto: Maharjan Juju, HeartBeat.w

tigdomscirklen i livet på gaden. Hvor fattigdom, mistrivsel og vold for mange af børnene er en væsentlig push-faktor, der får dem til at ende på gaden, så er dit velmenende bidrag til at forsøde deres liv en væsentlig pull-faktor, der holder dem dér. Hvad alt for få turister indser er, at når de velmenende støtter et tiggende gadebarn, så bidrager de ikke til at forbedre dette barns tilværelse, men blot til at holde dette barn fanget i gadelivets farlige cyklus. Som velbemidlet og velmenende turist har du mulighed for at gøre en forskel i de lande, som du besøger. Og din vandren gennem Thamel's gader gør det tydeligt for dig, at behovet for din hjælp er stort. Men hvis du virkelig ønsker at tage din mu-

lighed og det ansvar, som du føler ved konfrontationen med fattigdommen, alvorligt, så bør du ikke bidrage til at holde børnene på gaden. Derimod bør du støtte en af de mange organisationer, der arbejder for at forbedre børnenes vilkår ved at tilbyde dem et alternativ til gadelivet gennem opholdscentre, familierepatriering og rådgivning samt skolegang. Kun ved at tilbyde et alternativ og ved at engagere sig i en langvarig indsats kan fattigdomscirklen brydes. Det er mere end du kan nå på en eftermiddag i Thamel, men ved at sørge for at dine penge ender i de rigtige lommer og støtter en langsigtet indsats, kan du bidrage til at gøre en værdig forskel for Kathmandus gadebørn.

Læs mere: CPCS udgav i 2007 rapporten "Street Children of Kathmandu" om gadebørns baggrund, liv og vilkår i Nepals hovedstad.

Rapporten kan downloades gratis fra nettet.

Få skræddersyet din Nepal rejse

Hvis Jysk Rejsebureau er et specialiseret rejsebureau til Nepal og har et stort udvalg af ankomstpakker, ture, naturoplevelser m.v. og har tilmed det servicecenter i Kathmandu. Mange af vores rejsekonsulenter har selv rejst i Nepal og delegerer gerne ud af deres erfaringer og gode råd.

Læs mere om vores rejser til Nepal på www.jysk-rejsebureau.dk.

Jysk Rejsebureau
med travel

Århus
96 18 24 88

Aalborg
99 12 13 16

Esbjerg
96 18 41 88

UDDANNELSE! JA, MEN HVILKEN?

Af Christian Kruse, formand for Trianglen

Efter i en stor del af mit liv at have arbejdet med udvikling af ulandene er jeg for længst kommet til den erkendelse, at uddannelse er helt essentielt – ikke mindst når det gælder kvinder og piger. Det har derfor også været opmuntrende at opleve, hvordan de landsbykomitéer, som etableres i forbindelse med vores relativt nye organisation, Trianglen, stort set alle har prioriteret uddannelse af fattige familiers børn ved anvendelsen af pengene fra Trianglens danske donorer.

Det er herligt at se, hvordan man selv med små midler kan overkomme den økonomiske barriere, de fattigste har i forhold til at sende børnene i skole, og hvordan skolegangen for de fattigste smitter af på de lidt bedre stillede, så de også vælger at sende deres børn i skole. Og her kunne den gode historie for så vidt slutte, hvis det ikke var fordi, man kan have sine meget bange anelser om, hvad der rent faktisk kommer ud af undervisningen. Kan vi for eksempel være sikre på, at undervisningskvaliteten er høj nok, og at pensum bliver formidlet korrekt? Og måske vigtigst af alt: Har de nepalesiske børn og unge overhovedet brug for den undervisning, vi p.t. hjælper dem til at få?

I løbet af det sidste år har Trianglen i to omgange haft to unge studerende udstationeret i Kavre-distriktet neden for Nagarkot, hvor de i seks uger har undervist i engelsk på den lokale skole. Det har været en stor succes, og det næste hold på to piger har allerede meldt sig til et lignende forløb. Fra skolelederne er der rift om at få dem til deres skole. De lokale engelsklærere taler et meget ubehjælpsomt engelsk, og de danske pigers måde at undervise på ved brug af teater, sang og træning i at præstere individuelt giver et fantastisk løft til børnenes evne til at kunne - og turde - udtrykke sig.

Det er et fint projekt. Men det ændrer ikke ved, at det billede, pigerne tegner af den undervisning, de oplever, forekommer meget dystert. Stærkt uengagerede lærere

– og det kan der jo være mange grunde til – og krav til eksamen i højere engelsk grammatik, som ikke engang de danske studerende kan klare – for slet ikke at tale om de nepalesiske lærere!

Danida har i rigtig mange år støttet uddannelsessektoren i Nepal, og før jeg satte mig til at skrive artiklen her, gik jeg ind på Danidas hjemmeside for at se, hvad der var af evalueringer og lignende. Med pigernes observationer i klar erindring blev jeg rimelig overrasket ved hjemmesidens overskrift: 'Den gode historie, uddannelse i Nepal'. Der var ganske vist gode historier og fornuftige interviews med tidligere ambassadør, Finn Thilsted, men at der skulle være tale om en generel succeshistorie, forekom ikke oplagt.

Danida har støttet uddannelsessektoren siden 1992, i den sidste periode 2009-11 med 220 millioner kroner. Formålet har været, med særlig vægt på underprivilegerede grupper – piger, etniske minoriteter og handikappede – at forbedre undervisningens kvalitet og relevans og udvikle den institutionelle kapacitet. Det lyder jo rigtigt og særdeles relevant.

I 2009 gennemførte COWI en evaluering, og den er, som den slags ofte er, ganske positiv for så vidt angår visse af konklusionerne. Der er for eksempel en meget større andel af eleverne, der består afgangsprøven, men rapporten stiller sig dog samtidig lidt kritisk overfor, om baggrunden herfor alene er et højere niveau – eller måske lavere krav! Som afslutning på de konkluderende observationer kommer det dog klart frem, at der er behov for monitorering af kvaliteten af undervisningen, for yderligere ændringer af curriculum, for et mere sammenhængende uddannelsesprogram for lærere og for bedre udnyttelse og ledelse af lærerne.

Så er vi ved at være dér, hvor det stemmer med de danske pigers observationer. Det får mig i øvrigt til at tænke på den indsats, et af Trianglens medlemmer, Dorte Just, i

øjeblikket gør for at uddanne engelsklærere til skolerne i Trianglens landsbyer i Syangja. Og på et andet af vore medlemmer, Dan Charly Christensen, som efter at have besøgt en landsbyskole sagde: "De underviser dem, som om de alle skal være professorer i kinesisk filologi, men hovedparten ender som landbrugere, og det lærer de intet om!"

Nu er der jo som bekendt ikke noget, der er så skidt, at det ikke er godt for noget. Så selv om der nok kan stilles mange kritiske spørgsmål ved den undervisning, børnene får, så er betydningen af, at de overhovedet kommer i skole, nok vanskelig at overvurdere. Det er oplagt, at ungerne, som ofte kommer fra små landbrug, har enormt udbytte af fællesskabet med den træning i social adfærd, det giver. For pigerne er der det særlige aspekt, at for hvert år de fortsætter i skolen, udsættes deres giftermål, og i stedet for at ende som nærmest analfabet med en slavelignende tilværelse i svigerfamiliens hus og med 6-8 barnefødsler, vil de måske kunne se frem til en rimelig ligeværdig tilværelse med uddannelse og bare to eller tre børn.

Som et kuriosum har en finsk klimaforsker på samme baggrund beregnet, at investering i uddannelse af piger er fem gange så virkningsfuldt som investering i energiefektivitet, når det handler om at nedsætte CO₂-udledningerne. Ganske tankevækkende!

Jeg skriver ikke dette for at nedgøre Danidas indsats for uddannelse i Nepal. Jeg har dyb respekt for den enorme udfordring, der ligger heri, og jeg går stærkt ind for en fortsættelse af programmerne. Men for os, der har tabt hjertet til landet og dets befolkning, er det en påmindelse om, at der er langt at gå og nok at se til.

Og så til Amalies historie:

DOVENSKAB, TOMGANG OG MANGLENDE DRIVKRAFT

Af Amalie Middelboe Andersen, studerende

At arbejde som frivillig engelsklærer på en nepalesisk landsbyskole sætter en del tanker i gang.

Jeg kom som nybagt student, med det klassiske ønske at få en pause fra det danske skolesystem og bruge et sabbatår på at realisere mig selv og redde verden, inden jeg skulle spore mig ind på et studievalg.

Jeg forestillede mig, at jeg ville komme til Nepal og se sult, sygdom og laset tøj. Men fattigdommen har tilsyneladende mange ansigter.

I Nepal viser den sig som en komplet mangel på aktivitet, motivation og udvikling. Groft sagt som dovenskab.

Den fuldstændig manglende motivation var slående på landsbyskolen. Man kunne komme en halv time for sent (svedende, prustende og undskyldende) og finde, at 10 ud af 10 lærere stadig sad på lærerværelset og småsnakkede om, hvem der skulle tage hvilke timer.

Man kunne kigge ud ad vinduet, mens man selv havde undervisning, og se halvdelen af eleverne ligge på græsset og lave ingenting, fordi deres lærere havde travlt med at sidde på lærerværelset og lægge børnepuslespil, glo ud i luften eller spise ukogte nudler og chips.

Og det er ikke kun på skolerne, at dovenskaben og manglen på motivation er slående. Ligeså ondt, som jeg kan have af en stakkels butiksejer, som sidder hele dagen og glor ud i luften og venter på kunder, der ikke kommer, ligeså meget tænker jeg også: "Så kom dog ind i kampen!"

Hvor stor en overraskelse kan det være, at du ikke har nogle kunder, når det eneste, du sælger, er nudler, peanuts og to år gamle kiks? Og der længere nede af gaden ligger syv-otte butikker, der sælger nøjagtig det samme?

I turistbyerne ligger der ligeledes hotel efter hotel, alle med et engelsk klingende navn og med fuldstændig identiske menukort. Samtlige af disse hoteller vil, uden for sæsonen (dvs. 10 ud af årets 12 måneder), stå tomme. Store spisesale, fint dækkede borde og redte senge – og ingen andre mennesker end hotellets ansatte. Dem er der til gengæld mange af (hvis der nu, mod

forventning, skulle dukke en kunde op, er det da meget rart at være to kokke og syv tjenere på arbejde).

Det er en ond cirkel, hvor ingen har penge på lommen, så ingen investerer i noget. På den måde er der ingen, der har mulighed for at tjene noget – og arbejdsløse såvel som jobindehavere står reelt uden arbejde og uden indkomst.

Landsbybørn og undervisning

Kun landområderne i Nepal er sprunget i øjnene som præget af drivkraft, motivation og hårdt arbejde. Når der skal arbejdes i marken, bæres brænde, fældes træer og graves jord – så kan de virkelig tage fra. Når lærerne på landsbyskolen beder eleverne hjælpe med at grave og flytte jord, så ser man for alvor de ellers tavse og passive elever lyse op og komme i sving.

Jeg har derfor haft øjeblikke, hvor jeg har tvivlet på, om undervisning af landsbybørn virkelig er for børnenes eget bedste eller bare afspejler en vestlig opfattelse af intellektuel kompetence som mere værdifuld end fysisk arbejde. Men de skal vel også have en chance, de stakkels farmere, for at rive sig løs fra landbrugskulturen og søge lykken i Nepals storbyer?

Her må man have i baghovedet, at Nepals storbyer i forvejen er rige på veluddannede nepalesere og fattige på jobmuligheder. Denne 'søgen efter lykke' vil altså med stor sandsynlighed foregå med overvejende vægt på ordet 'søgen'. Vi må også se i øjnene, at selv den kvikke og engagerede landsbyelev ikke vil være fagligt ligestillet med byeleverne, så længe den faglige kompetence og engagementet fra både lærernes og forældrenes side halter kraftigt bagefter i landsbysamfundet.

Ikke at landsbyeleverne af den grund er fortabt eller skal have frataget undervisningen. De skal bare have undervisning, der styrker dem i den placering, de har i samfundet, i stedet for dette forsøg på at udligne forskellene og give alle ens færdigheder.

For mig at se er engelsk grammatik om brugen af forholdsord eller aktive og passive sætninger (som p.t. udgør størstedelen

af deres engelskpensum til afgangseksamen) for eksempel ikke et af de emner, der markerer sig som relevante for en gruppe af unge, der er født og opvokset som farmere og med stor sandsynlighed også vil ende deres dage sådan.

En venlig tanke til det danske skolesystem

At bruge et sabbatår væk fra det danske skolesystem på et møde med den nepalesiske kultur har efterladt mig med en ganske stor portion taknemmelighed over for det skolesystem, jeg tog pause fra.

Jeg har lært noget, der virker. Jeg har lært en metode, som jeg kan bruge nu, hvor jeg ikke sidder med to modsatrettede artikler, der skal sammenholdes og diskuteres, men faktisk med konkrete oplevelser og indtryk fra en nepalesisk arbejdsplads. Jeg har lært at tage stilling.

Som dansker og som studerende i Danmark bliver man konstant opfordret til at have en mening om alt fra yndlingsfarve til, hvordan Danmark nemmest får trukket sig elegant ud af finanskrisen – en øvelse i at skabe en mening og tænke nyt.

I Nepals landsbyskoler er der ikke noget, der hedder yndlingsfarve – der er et facit, og det er gul, hvis det ellers var det, den første, generte elev fik svaret.

Det, at jeg som teenager uden lærererfaring kan stå og føle mig mere kompetent som underviser end mine uddannede nepalesiske kollegaer, vidner om, at vi gør et eller andet rigtigt i Danmark. Som elev bliver man set og hørt, kommer til tavlen og får lov til at undervise de andre – vi bliver ganske enkelt oplært i, at vi er værd at lytte til. Og tilliden til egne evner som skaber og formidler samt evnen til at tænke nyt og få ideer er mere værd for din fremgang i samfundet end alverdens viden baseret på udenadslære.

Selvtillid og opfindsomhed skaber netop den motivation og drivkraft, som nepaleserne mangler i deres arbejde.

PHUJEL SCHOOL PROJECT

Kører man ud af den støvede jordvej fra Kathmandu mod Pokhara, længes man ofte efter at forlade bussens indelukkede, fugtige hede og vandre ud i det smukke, bakkede landskab. De fleste modstår denne fristelse og venter pænt til de kan få en kold drik ved Phewaens bred. Jeg, derimod, står altid af cirka halvvejs til Pokhara, krydser floden ad en af de små broer og begynder den to timer lange tur op af små snoede bjergstier. Der er ingen restauranter eller guest houses, men godt halvt oppe ad vejen findes en lille kiosk, hvor man kan købe en varm cola. Her er der så lokalt, som det kan blive. Vi hilser på folk, der bærer deres græs hjem. Efter, vi når toppen, er der to timer lige ud, før vi er

”hjemme”. Byen hedder Phujel og ligger i Gorkha. Solnedgangen over de små lerhytter får en til at tro, at man er i paradiset, mens Ama kommer med chiya for at hilse en velkommen.

Desværre lurer uhyrlighederne under overfladen. Hvis man kigger nærmere på det smukke landskab, ser man børn, hvis tøj er beskidt og hullet, folk der sulter og nogle faldefærdige bygninger. Det er målet for vores rejse. Gorkha er et område, hvor befrielsen fra kastesystemet endnu ikke er nået. I Phujel bor vi hos Karna. Han er dalit, og det er sammen med ham, at vi driver skolen. Karna har et fint hus og et godt job i Kathmandu, men hjemme i landsbyen er han stadig dalit - urørlig. Det er kun to år siden, det blev lovligt for ham og andre med lavkastestatus at benytte templet i landsbyen, hvilket kun skete for at undgå det oprør, der var under opsejling... Han venter stadig udenfor, når vi besøger højkastevenner (han er jo ikke værdig til at gå indenfor). Karna er heldig, at han altid har været intelligent, hvilket medførte, at han fik et legat af en NGO til at komme i skole i Pokhara. Det har betydet, at han kunne skabe en fremtid for sig selv og

sin familie. Det har også betydet, at vi har fået muligheden for at skabe vores projekt.

Det var Karna, der første gang tog mig med til landsbyen og viste skolen. Første gang glemmer jeg aldrig! Vi var lige stået op efter en nat

med MANGE myg! Hele min krop kløede. Vi slugte vores dal bhat for ikke at komme for sent til vores møde. Allerede da vi forlod huset, tiltrak vi opmærksomhed. Der kommer ikke turister til Gorkha, og alle havde hørt om hende den hvide pige med det mærkelige tøj. På de ti minutter, det tog at komme frem, havde vi samlet en hale af mennesker, og

de, der ikke fulgte med, stirrede! Da vi endelig nåede frem, hang børnene ud af vinduerne og råbte ”Hello!”, ”How are you?” i munden på hinanden. De sødeste ansigter med kæmpe smil, men beskidte, med for små skoleuniformer – dvs. dem, der havde en. I Gorkha er man fattig, jorden er ikke særlig fertil sammenlignet med resten af Nepal, men på trods af det, lever de fleste af landbrug, hvor det er normalt at sulte i flere måneder. Da vi kommer indenfor i det lille lærerværelse, hvor afstanden mellem gulvbrædderne er stor nok til, at der drysser sand ned i hovederne på eleverne i underetagen, hilser vi alle genert, og Karna må oversætte, da engelsk er begrænset til ”Hello”, ”How are you?” Vi snakker lidt frem og tilbage, inden vi bliver ført ud på den lille legeplads. Her er de så samlet, de lidt mere end 300 børn, lærerne og et par nysgerrige landsbyboere. De vil gerne vise deres taknemmelighed for den hjælp, vi planlægger at komme med. Først bliver der holdt tale. Jeg får den ikke oversat, men Karna bliver helt genert, så det må have været ros! Børnene har

selv lavet sange og dans, der passer til. En har slået sig særligt fast: Tre små piger danser i en lille halvcirkel af mennesker, der markerer en scene. To af de ældre drenge spiller trommer og tre piger synger: ”Velkommen, velkommen, vi er kun små børn, men når vi bliver voksne, vil vi hjælpe andre ligesom dig. Velkommen, velkommen”. Karna får helt tårer i øjnene. Og

det er her, jeg lover mig selv, at jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for de børn. Ceremonien bliver afsluttet med mallær og tik-kaer... Mange!

Det er snart to år siden. Og som jeg sidder her og skriver, forbløffes jeg over, hvor meget, der er sket på den korte tid. Jeg kom hjem og dannede den frivillige forening Phujel School Project (PSP) Nepal sammen med Kira, en veninde, jeg havde arbejdet sammen med på et børnehjem i Kathmandu. Vi ansatte Karnas kone, Kamala – den eneste lavkastelærer, der kunne tale engelsk i hele området. Hvilket er vigtigt! Højkastelærerne har desværre tendens til at diskriminere lavkasteleverne, og på "vores" skole er der under ti højkastebørn. Engelsk var et krav fra min side, jeg vil kunne tale med de ansatte, og desuden tror jeg ikke, man kan lære engelsk af en lærer, der ikke selv taler det. Desuden er kvinders rettigheder et nyt begreb i Nepal, så Kamala var på mange måder den bedste kandidat til jobbet. Vi begyndte at få vores første medlemmer, og alt gik over forventning, da vi fik en donation fra regeringen (den nepalesiske). Bygningen, skolen havde før, var for lille til de i forvejen

fem årgange. Og nu fik vi så en ny med to rum, møbleret af regeringen. Alle i landsbyen var så overvældede, at de meldte sig som arbejdskraft. Så nu var vi sikret rum til både vores 6. og 7. klasse. I 2010 hentede vi Purnam hjem fra Kathmandu, hvor han underviste på en privatskole, for at undervise den nye årgang. Han er vokset op i området og vil som alle de andre landsbyboere gribe enhver chance for at hjælpe til med at skubbe til udviklingen. Vi har anlagt en vej, der fører fra skolen over til en lille græsmark, der fungerer som skolegård. Så kan børnene komme frem og tilbage uden at risikere liv og lemmer.

Men der er stadig langt. Først og fremmest skal vi udvide til 8. klasse, så børnene kan komme videre i +2 (svarende til gymnasiet) og senere på universitetet og skabe det liv, de drømmer om. Desuden er der kommet så mange elever, at vi har pladsmangel. Så det næste store ønske er en ny bygning, så børnene ikke skal sidde udenfor i regntiden... Og endelig: et toilet! Vi har ikke engang ét! Og på en skole med over 300 børn er det noget af et renderi ud i junglen.

Der har været udfordringer undervejs, især økonomiske! Men på mystisk vis har der altid vist sig en udvej, ofte i form af en stor donation. Men især i form af mennesker...

Inger mødte Karna i Kathmandu og senere mig i Danmark. Nu samler hun penge ind til skolen i Canada, hvor hun bor. Inda er en veninde, jeg overtalte til at tage til Nepal, og som ivrigt er gået i gang med at netværke og engagere flere mennesker i projektet. Jacob er min sambo, der efter at have besøgt skolen er blevet min højre hånd i alt, hvad der vedrører Nepal; og sidst, Dorte, der

gjorde det muligt at lave denne artikel. Sådan er det nemlig. Har man først været der, er man forelsket. I landet og menneskene, og det er umuligt at tage hjem uden at være blevet berørt. Det er det, jeg vil dele med dig!

Skulle du få lyst til at besøge os i Phujel, er du mere end velkommen!

Kig på vores hjemmeside: www.pspnepal.dk eller skriv til mig på ninahslund@gmail.com, så lover jeg dig en oplevelse for livet.

- Gør det, elsk det og tag det med, hvor end du kommer!

LÆRERKURSER I NEPAL

Af Dorte Just

Flere har spurgt mig, hvordan jeg finder de projekter, jeg støtter. I mange tilfælde er det tilfældigt. Jeg har været i Nepal mange gange, og folk inviterer mig ofte til at besøge forskellige landsbyer. Det kan være ejeren af den fotobutik, jeg ofte handler i. Det kan være ejeren af internetcafeen. Det kan være en ansat på hotellet eller den restaurant, jeg spiser på.

Sidste år tog jeg med ejeren af det hotel, jeg bor på, hjem til hans landsby i Gorkha, som ligger fem timers bustur fra Kathmandu. Rajendra, som han hedder, ville gerne vise mig, hvor han havde gået i skole, så vi besøgte ikke bare hans skole, men også andre på vores vej.

Jeg oplevede, at der var stor forskel på, hvordan skolerne var udstyrede. Nogle havde stort set ingen materialer, bøger eller møbler, mens andre var veludstyrede.

Alle skoler får den samme tildeling fra regeringen, men åbenbart er der stor forskel på, hvad der sker med pengene. Jeg besluttede mig for at støtte en skole, som var veludstyret, hvilket måske kan synes lidt underligt, men efter en snak med skolelederen var jeg overbevist om, at han var en dygtig mand, som virkelig bekymrede sig om de folk, der bor i hans område.

Jeg ville gerne vide, hvor mange elever i den skolepligtige alder, der ikke kom i skole,

og han kunne berette, at alle mødte op. Det var han sikker på, fordi han personligt gik fra dør til dør og opfordrede folk til at sende deres børn af sted. Min tanke var, at hvis jeg støtter denne skole, vil det rygtes til de andre skoler, og de vil så måske anstrenge sig for at få hjælp næste gang.

Skolelederens største ønske var et engelskkursus for lærere, der underviser 1. til 3 klasse.

Vi blev enige om at arrangere sådan et kursus. Hans idé var at invitere en lærer fra hver af de 28 skoler i regionen. Jeg fandt en rigtig dygtig underviser, som har erfaring i at undervise lærere.

Vi lavede et kursus på en uge i oktober 2010. Ingen af lærerne var i stand til at sige mere end en enkelt sætning på engelsk, da vi startede. F. eks. "Mit navn er...."

Engelskundervisningen i Nepal er sædvanligvis kun baseret på læsning, ikke nogen form for samtale. I løbet af ugen skete der store fremskridt, og ved afslutningen var alle lærernes ønske at få et opfølgingskursus, men på 10 dage. Det ville kunne lade sig gøre i skolernes ferie.

Dette kursus gennemførte vi i marts i år for de samme lærere plus nogle nyttilkomne. I løbet af de 10 dage skete der rigtig store fremskridt. Nu var lærerne i stand til at spille rollespil

på engelsk og var i øvrigt meget ivrige. Flere af dem havde op til tre timers gang til undervisningsstedet, men de mødte glade op hver dag.

Jeg valgte ikke selv at undervise. Dels fordi jeg ikke kender den nepalesiske skoletradition, dels fordi jeg ikke kender de problemstillinger, lærerne møder på deres respektive skoler.

Jeg blev en del klogere på nogle af disse ting ved selv at deltage i timerne. Jeg ville f.eks. slet ikke have grebet undervisningen an, som læreren gjorde. Men der var jo virkelig gode resultater.

Da vi sluttede 10-dages kurset, holdt flere af deltagerne taler på engelsk. De var alle meget ivrige efter at bruge de færdigheder, de havde lært. Igen bad de om et opfølgingskursus. Jeg tror, det vil være meget givende, så jeg overvejer at efterkomme deres ønsker om blot et ugekursus.

Ud over engelskkundskaber giver underviseren dem mange gode råd om, hvordan undervisningen kan foregå. Han gør meget ud af at fortælle, at det er vigtigt at være velforberedt, at være i klassen, når timen starter, at respektere eleverne. Nogle egenskaber, som er en mangelvare i mange af de skoler, jeg kender til.

En skole i et helt andet distrikt har store problemer med læ-

rere, der ofte ikke passer deres undervisning. De bliver sidende udenfor, selvom undervisningen skulle være gået i gang. Lærerne respekterer ikke børnene fra de laveste kaster, hvilket medfører, at de ikke kommer i skole. Ud af 40 skolepligtige børn kommer kun 25 nogenlunde regelmæssigt i skole.

Efter en snak med kvinderne i landsbyen om, hvad vi kunne gøre for at få børnene til at gå i skole, var et af svarene at give dem mad i skolen.

Det var muligt at etablere, så vi købte gasapparat, gryder og skåle, så børnene nu får en skål varm mælk med risflager til frokost. De sidste meldinger fra skolen er, at betydeligt flere kommer i skole nu. Vi har bedt formanden for skolekommissionen om at være behjælpelig med at "skubbe" til lærerne, så de passer deres arbejde. Det går fremad med små skridt. Han skal jo også selv træde varsomt. Det tager tid at ændre disse vaner og at acceptere en ny tankegang.

Det vigtige er, at han synes, at en ændring er nødvendig. Til august skal jeg igen besøge denne skole, og vi skal i gang med lærerkurser her.

HARI BAHADUR BANIA FRA TABLE

Af Dorte Just

Hari Bahadur Bania er navnet på en 12-årig dreng, jeg mødte under et ophold i Table, seks timers kørsel fra Kathmandu. Hari havde 18 måneder tidligere været udsat for, at en petroleumslampe væltede og der gik ild i hans tøj, hvorved han blev slemt forbrændt.

Sådan en begivenhed ændrede naturligvis fuldstændig hans liv. Fra at have været glad og meget dygtig i skolen, sakkede han agterud og blev ofte aggressiv eller trist. Hari brugte megen tid på at betragte et billede af sig selv, før ulykken skete.

Jeg mødte hans mor og aftalte med hende, at hun skulle spørge, om jeg måtte tage nogle billeder af ham, i håb om at der kunne findes en måde at hjælpe ham på. Jeg kunne naturligvis ikke love noget.

Han accepterede, og så snart jeg kom tilbage til Kathmandu og en internetforbindelse, fandt jeg ud af, at der fandtes to plastik-kirurgiske hospitaler i omegnen af Kathmandu. Det ene betalt fra Tyskland og det andet betalt fra England. Begge hospitaler var meget positive, da de så billederne

af Hari, og mente at de kunne hjælpe drengen.

Ugen efter blev han indlagt til operationer, som skal foregå over et par måneder. Selvfølgelig er behandlingen gratis, men som det er almindeligt på hospitalet, skal man selv betale maden. På hospitalet er der et patientkøkken, så man selv kan lave mad.

Jeg har efterladt penge nok til mad til Hari i to måneder og bedt min nepalesiske samarbejdspartner tage sig af sagen. Hun har nu besøgt ham. Opera-

tionerne er i gang og den læge, der opererer Hari, har lovet mig, at der vil blive meget store forandringer for ham. Jeg vil ikke kunne kende ham igen, når jeg kommer tilbage til august, har lægen forsikret mig om.

Denne lille fortælling for at gøre opmærksom på, at møder man brandofre under sine rejser i Nepal, er der hjælp at hente. Ikke mange nepalesere ved det tilsyneladende.

<http://www.nepalplasticsurgery.com/>
Dortejust9@gmail.com

NEPAL PÅ REJSEMESSER -IGEN

Tekst og foto Knud West Hansen

Med en hel halv dags varsel fik vi at vide, at Nepal Tourist Board havde fået en stand på årets rejsemesse i Bellacentret.

Vi rykkede med alt, vi kunne mobilisere og fik tre travle dage med mange interesserede - både potentielle nepalrejsende men også i høj grad venner af Nepal, der ville berette om deres oplevelser. Der er helt klart en stor interesse omkring Nepal.

Vi kom af med mange brochurer og ikke mindst de populære tasker.

Næste opgave bliver forhåbentlig Vagabondmessen i Øksnehallen til efteråret.

Ses vi?

DANSKLÆRERENS DAGBOG - DANNELSESRÆJSE I DALITTERNES JUNGLE

Af: Trine Frits Nielsen

*I have a long yellow pen
Foto: Anna Frohn*

EN UNDERFUNDIG BERETNING OM 7 UGERS UNDERVISNINGSEVENTYR MED TROLDMÆND OG GUDINDER - LANGT NEDE I DET NEPALESISKE LAVLAND, DYBT INDE I DEN TIGERBEBOEDE JUNGLE.

1. Min nepalesiske farm

Der er to vinduer på mit nye værelse. Det ene vender ud mod gårdspladsen, hvor jeg sidder på en afbleget rød plastikstol med tre ben uden ryglæn og betragter mine nye genboer: to bøfler, en håndfuld geder plus nogle løsgående høns. Madfamiliens lille pige, Sirisa, har netop tisset på min venstre fod, Subash kilder mig på armen med et strå og Swostica har en nysgerrig finger inde i mit venstre øre. Bortset fra mine to venstreorienterede legemsdele føler jeg godt tilpas. Også når jeg tænker på udsigten fra det andet vindue på værelset. Det vender ud mod de evige rismarker. Smuk udsigt, kun generet af det uheldige og stinkende 'toilet', der er placeret fem meter fra vinduet.

Dette er mit hjem de næste syv uger, min nepalesiske farm. Sita er mit navn de næste syv uger, min nepalesiske identitet. Min danske mor kaldte mig Trine, men efter ankomsten til Kantipur fik jeg tre nye mødre (ama'er). Den ene ama døbte mig straks Sita, så nu er jeg opkaldt efter hindugudinden, der blev gift med en prins, kidnappet af en dæmon, befriet af en abe med 10 hoveder og 20 arme, beskyldt for utroskab, og endelig flygtede ud i skoven, hvor hun fødte en søn og forsvandt i en støvsky. Min nye skæbne er vist lidt mere, end mine fire år på seminariet har forberedt mig på. Gudinde eller ej, nu må vi se, hvor autoritativ, eleverne og lærerne synes, jeg er, når de sidder på skolebænken, og jeg svinger pisken – eller måske snarere pakker den væk sammen med den grå og triste tavleundervisning, som efter sigende skulle være dominerende på de tre skoler, jeg snart skal stifte bekendtskab med.

2. Børnesoldater og udenadslære

Winnie og jeg har haft første dag på Kantipur skole i dag. Vi har observeret skolegangen. En helt speciel oplevelse. Startede med morgengymnastik... eller gymnastik og gymnastik. Det var vel mere en form for Gurkha-forberedelse med honnør, se lige ud, stå ret osv. Interessant. Dog skilte børnesoldaterne sig ud ved, at nogle havde glemt at knappe bukserne, en enkelt havde taget skjorten omvendt på, mens andre havde snot ud af begge næsebor. En dejlig forsamling af små nepalesiske skikkelser, som vi snart får lov at undervise.

Gad vide, hvad der foregår? Er det en nepalesisk sang? En straf? En konkurrence i speedtalking? Det var de tanker jeg havde, da vi sad i klassen, og elev efter elev blev kaldt op til tavlen for at sige noget meget hurtigt, der lød lidt som "jjdjk vyfver ryt ryt oriy t royt". Det tog 7 elever ved tavlen, før det gik op for mig, at de stod og stavede sig gennem talrækken fra 1-20... på engelsk vel at mærke. "One-O-N-E-two-T-W-O-three-T-H-R-E-E..." De små speedomaner havde regnet ud,

*Min nepalesiske farm
Foto: Janus Flagstad*

at der ikke var straf, hvis blot de stavede hurtigt nok, for så kunne ingen nå at høre, om de glemte et 'E' i 'three' eller havde lidt for mange 'O'er' i 'one'. Efter 'ten' tror jeg faktisk ikke, der var nogen af dem, der vidste, hvordan tallene oprindeligt skulle staves... heller ikke læreren.

3. Hver dag er en fest - regnen er en pest

Vi har været her i lidt over en uge. Det har regnet. Meget. Mmm, vi elsker monsunen, og her er da heller ingen igler, men det gør altså det hele lidt mere besværligt. Efter selv at have stiftet bekendtskab med junglevejene, risstierne, de små hurtigtvoksende floder og skrænterne kan jeg godt forstå de elever, der vælger at blive hjemme, når regnen har skyllet ned hele natten. Selv har vi to minutters gang til skolen, og vi må kæmpe os ned af skrænten. Så dejligt, at nepaleserne ikke har drikkevandsproblemer for tiden, men bare ærgerligt, at de ikke både kan have vand i brønden og gå i skole samtidig.

Desuden hatten af og hiv op i lunghien for de elever, der alligevel kæmper sig frem til skolen. Bare dumt, at skolen halvdelen af tiden dømmes lukket - selv når lærere og elever er mødt op. Fair nok, at hinduerne har mange guder, der skal fejres, og også en dejlig positiv indstilling, at hver dag er en fest. Men kunne man ikke bare fejre dem efter skoletid? Eller i det mindste sørge for at fortælle både os, børnene og forældrene i god tid, når skolen er lukket.

Nå, det blev lige lidt surt. Må huske på, at her jo er dejligt, og vi har det godt.

4. Jeg vil male dagen blå

Vi har haft om farver i 4. klasse i dag. Vi har leget stafet, og de har gjort det rigtig godt. Tror, de har hygget sig. Dog skal der arbejdes lidt med deres (og min) evne til at svare på spørgsmål.

Mig til elev: "What is your favourite colour?"

Elev: "This is orange"

Mig: "Yes, this is orange, but what is your favourite colour? The colour you like the most?"

Elev: "This is orange"

Mig: "No, what is your favourite colour?"

Elev: prøver at formulere de samme engelske ord, som jeg lige har sagt: "No, what is colour..."

Mig: "Okay"... Tager lige et eksempel for at vise eleverne, hvad jeg mener... "My (peger på mig selv) favourite colour is blue. Sita's favourite colour is blue". Peger på Winnie/Sabitri: "Sabitri what is your favourite colour? Which colour do you like the most?". Winnie svarer, fagter frem og tilbage, flere forklaringer, skriver sætningen op på tavlen, så tilbage til eleven.

Mig: "So what is your favourite colour?"

Elev: "Blue...?"

Hmm, det endte med, at hele klassen noterede i deres hæfter, at deres yndlingsfarve er blå. Men... jeg gjorde det jo heller ikke let for dem, da jeg mistroisk spurgte den eneste dreng, der havde forstået spørgsmålet: "Are you really sure this is your favourite colour?". Bare fordi

Hvor bor Shakira?

Foto: Trine Frits

*Why are you late?
Foto: Trine Frits*

hans yndlingsfarve åbenbart var 'pink'. "So not the blue colour? You like the pink colour more than the blue?". Tvivlende "yes" fra eleven. Skal vist lige lære af Winnie, hvordan man pakker sine forudindtagede kultur-, køns- og farvefordomme sammen og give drengen lov til at elske pink.

5. Why are you late?

En elev kommer for sent. "Why are you late?", spørger Siddhi Lal (den mands ansigtsudtryk afslører bare aldrig, om han er fantastisk glad eller det modsatte. Nogle gang ryster han på hovedet samtidig med, at han siger ja). Åh nej, hvad skal der ske? Hvorfor skal du også komme for sent, lille, nepalesiske gut med militærkasket? Nu skal jeg jo sidde her og bide negle og tage stilling til, hvordan jeg skal forholde mig, hvis den her situation udvikler sig. Ondt i maven. For Guds og hindugudernes skyld, don't hit him. Hvad er det lige, jeg gør, hvis han rent faktisk slår ham? Ann Katrine, Janus og Emil har jo fortalt, hvordan nogle af lærerne kunne finde på at slå eleverne. Skal jeg bryde ind og vise, at dette finder jeg mig ikke i, eller skal jeg bare observere og affinde mig med deres skolekultur...?

Pyha. Kære Siddhi Lal. Selvfølgelig slår han da ikke. Han er slet ikke typen. Hans ansigt er da i øvrigt også venligt. Militærkasketten fik den milde straf i form af 10 hop på et ben, mens han holdt sig selv i ørerne. Det skal helt sikkert nok gøre ham til en dannet, ung mand en dag. Med lange øreflipper.

Kasketten måtte han forresten gerne beholde på. Den var også meget cool og passer godt ind i morgen-seancens militærøvelser og navneopråb.

Gad vide, hvorfor han i grunden kom for sent, den lille gut? Var han forhindret af et landslide eller en flod? Var der nogle af de andre børn, der ville banke ham på vej til skole, hvis ikke han gik med ud i skoven og legede? Eller har han bare ikke noget ur? Og hvis han har, så er det nok indstillet på Nepali time :)

Lidt ligesom Siddhi Lal's eget ur. Han kom nemlig selv 10 min. for sent til Teacher Training i dag. "Sorry I'm late. May I come in?". "Yes of course, you know the routine, just jump ten times..." Heldigvis forstod han joken. Det passer altså ikke, hvad de skriver i 'Turen går til Nepal' om, at nepaleserne ikke forstår ironi. De er da super sjove. Vi griner i hvert fald tit af dem – og med dem.

6. Abraham Lincoln og smukt kruseduller

Så kom jeg lige til at stille den pligttopfyldende Bhim det forkerte spørgsmål på det forkerte tidspunkt. Jeg havde siddet og kigget på en stor plakat på lærerværelset på Ayodhyapur skole og undret mig over, hvad det mon betød, alt det, der stod. For mig ligner det nepalesiske alfabet simpelthen en masse rækker af smukt krusedulle-volapyk. Men den tanke skulle jeg nok have holdt for mig selv, for pludselig faldt det Bhim meget på sinde at forklare ned til mindste detalje, hvad volapykken på plakaten betød. "You know, this is a note from the American President, Abraham Lincoln, to his son's headmaster". "Okay, thank you Bhim". Men helt så let slap jeg ikke. "Abraham Lincoln wrote to his son's headmaster. There are... no. In our world... no. We have many good people and bad people... no. Abraham Lincoln wrote to his son's headmaster...no". 7 minutter senere "so Abraham Lincoln wrote this to his son's headmaster". Jeg tvivler altså på, at Abraham virkelig skrev det samme så mange gange til sin søns rektor, men det var da sødt af Bhim at forsøge at opklare mysteriet om de nepalesiske kruseduller for mig.

Kan da i øvrigt lige minde mig selv om, hvor flot det i grunden er, at eleverne i 1. klasse her i Nepal allerede kender (nogle bedre end andre) to alfabeter. Det er da i grunden ret imponerende. Her er de sgu' et skridt foran mig. Jeg holder mig til det danske/engelske alfabet, lige meget hvad Bhim og Abraham Lincoln siger.

7. Nepal - nu med 6 vokaler

Winnie og jeg har i dag givet nepaleserne en ret fin gave. Den hedder 'y' og er til deres store overraskelse en vokal. Vi sad på lærerværelset på Ayoudhyapur skole og ventede på, at Teacher Training skulle starte. Den kvindelige lærer, Yasoda, kom og spurgte om hjælp til at gradbøje nogle adjektiver, og jeg vil lære hende reglen med at hvis der er tre eller flere vokaler, bruger man oftest 'more' and 'most', men hvis adjektivet samtidig ender på 'y', bruger man oftest '-er' og '-est'. Vi skal sammen tælle vokalerne i 'easy'. Jeg får det til tre vokaler, Yasoda kan overraskende nok kun få øje på to vokaler. Hun kalder på Sabina for at få hjælp. De to kvinder kigger længe på det korte ord. Stadig kun to vokaler. "E, A and Y", siger jeg til sidst, "one, two, three". Yasoda griner og siger: "No no, 'Y' is not a vowel". "Øhh, yes it is". "No", fastslår Yasoda. "Well, I don't know about your Nepali alphabet, but in the English alphabet 'Y' is a vowel". Senere samme dag opdager Winnie et håndskrevet skilt, der hænger over tavlen inde i vores Teacher Training-lokale, som også er 5. klases klasseværelse. På skiltet står der "There are five vowel letters, they are: A, E, I, O, U". Hmm. Oplagt lige at opsummere vokalerne til selv samme Teacher Training. Så nu har Nepal fået en vokal mere.

8. Hvor bor Shakira i grunden?

Netop kommet hjem fra Teacher Training hører jeg et 'Hey Trinie' over gårdspladsen. Det kan kun være Sanju, han er den eneste, der kalder mig ved mit danske navn. Ganske rigtigt, den 15-årige dreng, der er meget ivrig efter at lære nye engelske ord, er på vej imod mig. "So, can I ask you one question?", indleder han næsten alle sine sætninger, og således også denne. Åh nej, tænker jeg, for hans spørgsmål er altid så svære at svare på, og nogle gange kan jeg slet ikke. Første aften efter vores ankomst spurgte han: "What is your name?", efterfulgt af "What does mindblowing mean?". Når jeg, for at vinde tid, har forsøgt mig med et "can you use it in a sentence", svarer han blot: "no, cause I just saw it in my science book". Har måttet melde pas til mange ord. Hvorfor tog jeg ikke en ordbog med? "So, can I ask you one question?". "Yes, of course, Sanju". "Where does Shakira live?"...... Øhh, Shakira - altså Waka Waka Shakira, sangerinden. Tænk, at man kan blive helt lettet over at få stillet et spørgsmål, der drejer sig om Shakira. Heldigvis ved Winnie, at hun er født Columbia. Sanju er dog ikke helt tilfreds: "But where does she live now?". Han går åbenbart ud fra, at fordi vi kan synge de første linjer af hendes fodbold VM-slagsang, så kender vi hele hendes baggrund. "Sorry, but I don't know"..... Gad vide, hvor hun i grunden bor, hende Shakira? Nok ikke i Nepal i hvert fald. Må undersøge det, når jeg kommer hjem.

Et sug af mors nepal
Foto: Casper Nielsen

9. "I have a long yellow pen"

Winnie og jeg har lige haft et mindre grineflip. Jeg har lånt Haris kladdehæfte med hjem for at skrive hans dialog om 'myren og elefanten' af. Kom til at bladere tilfældigt rundt i det og fandt disse fire sætninger, som han havde skrevet:

- I like beautiful children but I don't like ugly children
- I have a long yellow pen
- We are fats so we can't walk a lot
- We are intelligent and obedient

Hold da op. Der ligger da et forfatter-frø gemt i den unge skoleinspektør. Hvor får han dog inspirationen fra?

10. Et sug af mors Nepal

Der skete noget dejligt i går efter Daal Bath. Strømmen gik. Lones små lamper kom frem, og inde i vores madkøkken lavede Ama hurtigt noget mere ild ud af gløderesterne, så vi kunne skimte hinandens silhuetter. Ama tændte en delesmøg. Det er jo egentlig ikke fordi, jeg nyder at ryge den. Jeg synes bare, det er så hyggeligt at have et lille fællesskab med Ama omkring denne smøg. Ama er ca. 60 år. Hun er mor til vores madfar Yam og bedstemor til lille tissende Sirisa samt fire andre børn fra landsbyen. Det var hende, der gav mig navnet Sita. Hun er det kærligste menneske, jeg kan finde i landsbyen, og den eneste af kvinderne jeg ikke har set true børnene med et slag. Hun er tynd, hendes tøj er altid fyldt med svedskjolder, for hun arbejder hårdt og bærer græslæs, der er tre gange så store som hende selv. Mellem næse og mund har hun en stor vorte med sorte og grå hår i, og hendes negle er lige så sorte, som den varme midte i hendes øjne. Hun er smuk. Det bedste, jeg ved, er at sidde og kigge på hende, mens hun laver de fine skåle, som Lone skal sælge i DK. Hendes fingre gør ondt pga. det hårde arbejde, men hun klager sjældent. Dog tror hun, at den desinficerende creme, Lone har efterladt os, er en mirakelkur, som kan smørres på alt. Så hver gang en kvinde i landsbyen har ondt i foden, hovedet el. lign., sender hun dem op til os for at få smurt medicin på. Det gør vi så - tro kan jo flytte bjerge. Derfor har hendes fingre det også meget bedre, efter at de blev smurt i går☺

Men tilbage til det dejlige, som skete. Der skete det, at der med strømafbrydelsen kom en sjælden stilhed og ro. Winnie hyggede i køkkenet med Asha, og Swostika faldt i søvn bag dem. Ama sad og arbejdede, og jeg hjalp Pargati med lektier. Det føltes bare så rart at sidde der, tage nogle sug af 'mors' smøg og for alvor være en del af deres familie.

Dejligt at have fået en stor, ny nepalesisk familie, men det vækker også en længsel efter min egen dejlige bedstemor og alle de værdifulde stunder i Danmark, så inden længe forsvinder Sita i en støvsky...

Kathmandu, 31. oktober 2010

Trine Frits Nielsen var som nyuddannet lærer frivillig i skoleprojektet under landsbyudviklingsprojektet 'Namuna Dalit Utthan Kantipur'. I syv uger levede og arbejdede hun sammen med fem andre unge danskere i tre landsbyer i Madi-provinsen i Chitwan-distriktet. Læs mere om udviklingsprojektet på www.kantipur.dk.

Børnesoldater og udenadslære
Foto: Anna Frohn

Foto: Martin Petersen

Kald os hvad du vil...

Nogle kalder os for et rejsebureau, andre et eventyrbureau og igen nogle mener, at vi er et ekspeditionsbureau. Talt kalder vi os Kipling Travel. Vores styrke er engagement, viden og erfaring - i al besiddelse er vi tilhængere af rejser i Nepal.

kiplingtravel.dk

ØKOLOGISK RESTAURANT I KATHMANDU

Er man til økologi, findes der i Kathmandus hektiske turistkvarter Thamel en restaurant med lokale økologiske råvarer. Den er svær at finde, men den er der - Green Organic Cafe & Salad Bar. Ikke langt fra det populære Kathmandu Guest House ligger denne pragtfulde restaurant med økologisk mad til priser, der faktisk er lavere end mange af de populære restauranter i området. Og maden her er fremragende, og alle råvarerne kommer fra restaurantens egne økologiske landbrug.

I dette hektiske kvarter i Kathmandu, hvor turister vælter rundt i købelyst, ligger denne lille restaurant i to etager med skøn udsigt til Thamel's travle gadeliv. Men de emsige gadesælgere og mange souvenirbutikker stjæler billedet. Få turister får øje på denne lille perle af en restaurant, så her er ofte tomt. Men den er her, og her er så skønt og maden så god og velsmagende, at den lige bør nævnes. Og deres nepalesiske masala curry med vildsvin er fremragende.

Og så er det ren økologi.

Velkomme.
Mikkel Petersen

explore Highlander Rural Eco Treks of Nepal

BHAIRAB KUNDA TREK - 8 Days

Experience a Sharan pilgrimage after through untouched traditional villages in spectacular Himalayan landscapes, while reaching the holy lake Bhairab Kunda. This lake is named after the destructive aspect of Lord Shiva and is one of the sacred pilgrimage sites for Sharanas. Hindu and Buddhist devotees also visit this high altitude (4206 m) holy mountain lake to pay homage and bathe away sins during every Bhadra (August) Full Moon.

GANESH HIMAL TREK - 12 Days

This region lies in the central eastern region of Nepal. The Ganesh Range Peaks (Ganesh I, Ganesh II, Ganesh III, Ganesh IV) stand out like crystal that is the "Great Himalayan Chain" forming the skyline. This great Himalayas range is contained between the valley of the Bauli Gandaki in the west and Bhole Koshi in the east, which becomes Trishuli Khola in the lower section.

NAMOBUDDHA TREK - 5 Days

Do you feel high altitude a problem while trekking, but still wanted to experience Nepalese culture, lifestyle, beautiful mountains, monastery, temples, valleys and Rhododendron forest. The Namobuddha Trek could be the one for you. Legend has it that Buddha, in one of his previous incarnations as a prince, offered himself to a starving tigress who was unable to feed her own cubs.

CHEPANG HILL TREK - 6 Days

Chepang Hill Trek starts 80 km South West of Kathmandu. Unique in its ethnic culture, Chepangs speak their own distinct language and lead a nomadic life. They inhabit the remote and sparse contour of Makawanpur, Chitwan. This trip could be blessing for those who are fond of bird watching. If weather permits you can also view summits of Dhaulagiri (8187 m), Annapurna (8091 m), Manaslu (8167 m) and Ganesh Himal (7429 m).

Popular trekking trails in Everest, Annapurna and Langtang regions are also available.

Highlander.

Trekking & Expeditions P. Ltd.
PO Box 10967 Thamel
Kathmandu Nepal
Tel +977 1 47 00 888, 47 00 089
Fax +977 1 47 01 889
info@highlandnepal.com
www.highlandnepal.com

the himalayan spirit

GENERALFORSAMLING I DANSK NEPALESISK SELSKAB 3. MAJ 2011

I generalforsamlingen deltog bestyrelsen med undtagelse af Anne Mette Nordfalk og Dorthe Just, som var bortrejst. 20 medlemmer var mødt.

Formanden bød velkommen og foreslog Poul Bjerager valgt som ordstyrer. Forslaget blev vedtaget med akklamation. PB takkede for valget og konstaterede, at generalforsamlingen var indkaldt i overensstemmelse med Selskabets vedtægter. Han påpegede i denne forbindelse, at retspraksis anerkender indkaldelse pr. mail som lovlig indkaldelse. Han gav derefter ordet til formanden.

Formandens beretning

Af væsentlige begivenheder i nepalesisk regi omtalte formanden det nepalesiske turistår, som desværre ikke var blevet nogen succes på trods af en stor indsats fra især Lars Gundersens side. Forklaringen måtte søges hos de nepalesiske myndigheder, hvis indsats havde været meget beskedent. Lidt mere optimistisk kunne man måske være mht færdiggørelsen af en ny forfatning. Trods svære forsinkelser kunne der her spores visse fremskridt.

Formanden gav herefter et kort resumé af indsatsen i det seneste foreningsår, som havde været kendetegnet ved et stigende antal arrangementer af vidt forskellig art, herunder mikrokredit, forretning og naturbeskyttelse, rejseoplevelser og udviklingssamarbejde. Selskabets æresmedlem, Klavs Becker-Larsens foredragsaften havde givet medlemmerne en særdeles spændende oplevelse. Der havde iøvrigt været et pænt fremmøde ved Selskabets arrangementer. Formanden rettede en speciel tak til Birgit Nielsen for hendes aldrig svigtende engagement og store indsats i forbindelse med arrangementerne i København.

Formanden takkede særskilt Airtiki for at stille sine smukke og rummelige lokaler til rådighed for Selskabet og udtrykte håb om, at arrangementet vil kunne fortsætte fremover. Han takkede endvidere Tom Udengaard for indsatsen med at skaffe lokaler på Aarhus Hovedbibliotek.

DNS' hjemmeside var blevet forbedret i årets løb. Formanden udtrykte håbet om, at flere medlemmer ville bidrage aktivt til hjemmesiden. Selskabets andet, vigtige bindeled til medlemmerne, Nepal Vision, gjorde man sig fra bestyrelsens side store anstrengelser med løbende at forbedre, da bladet var det væsentligste, medlemmerne modtog for deres kontingent. Alle arrangementer stod jo i realiteten åbent også for ikke-medlemmer. Desværre måtte det konstateres, at antallet af medlemmer var faldende, måske ikke uventet i nedgangstider, hvor mange lugede ud i udgifter, som blev anset for unødvendige. Det var dog næppe kontingentets størrelse, som var afgørende. Foreløbig ville bestyrelsen søge at holde aktivitetsniveauet. Tiden ville vise, om det på længere sigt ville blive nødvendigt at skære ned, hvis kontingentindtægterne fortsatte med at falde.

Formanden takkede de to medlemmer af bestyrelsen, som ikke havde ønsket genvalg, Anne Mette Nordfalk og Knud V. Johansen, for deres indsats for Selskabet.

Entusiasmen blandt medlemmerne og det frivillige arbejde i bestyrelsen er det, som driver foreninger som Dansk Nepalesisk Selskab. Formanden glædede sig over, at det umiddelbart var lykkedes at finde to afløserer for de to bestyrelsesmedlemmer, som havde nedlagt deres hverv. Den gode respons og opbakningen fra medlemmerne gav håb for fremtiden.

Under den opfølgende debat gav medlem af bestyrelsen, Finn Thilsted, udtryk for håbet om, at det i fremtiden ville være muligt at inddrage de 700-1000 nepalesere, som opholder sig i Danmark, mere i Selskabets aktiviteter. Formanden svarede, at man løbende gjorde forsøget, men at der endnu ikke havde været nogen særlig respons. Ifølge Birgit Nielsen var en væsentlig årsag nok den, at møderne foregår på dansk.

Ordstyreren anmodede om forsamlingens tilslutning til formandens beretning. Den blev vedtaget med applaus.

Regnskabet

Regnskabet var omdelt til de tilstedeværende medlemmer. I sine bemærkninger påpegede kassereren de faldende medlemsindtægter. 30 medlemmer havde meldt sig ud, og 25 havde ikke betalt kontingent trods gentagne rykkere. Selskabet havde dog set en tilgang på 23 nye medlemmer. Finn Thilsted påpegede, at det umiddelbart var vanskeligt at relatere nedgangen i antallet af medlemskaber til nedgangen i kontingentindtægter. Kassereren svarede, at dette skyldes sammensætningen af medlemskategorier (enkeltmedlemmer, parmedlemskaber, firmamedlemskaber) og de forskellige kontingentsatser for disse kategorier.

Der var ingen bemærkninger til regnskabet fra revisor og ingen andre spørgsmål iøvrigt fra de fremmødte medlemmer. Regnskabet blev herefter godkendt med akklamation.

Ordstyreren udtalte en tak til kasserer og revisor for deres indsats i det forløbne år.

Fastsættelse af kontingentet for 2011/2012

På trods af nedgangen i medlemsindtægter foreslog formanden, at kontingentet fastholdes uændret, hvilket godkendtes af forsamlingen.

Valg af bestyrelse og suppleanter

Formanden meddelte, at alle bestyrelsesmedlemmer med undtagelse af Anne Mette Nordfalk og Knud V. Johansen fortsætter deres arbejde. I den forbindelse havde Julie Damgaard og Jørgen Rendsvig givet udtryk for interesse i at indtræde i bestyrelsen. På forespørgsel om der måtte være andre, som ville være interesseret i at deltage i bestyrelsesarbejdet, meldte Merete Staark og Tanja Rendsvig sig som suppleanter. Alle kandidater blev derefter godkendt af forsamlingen ved akklamation.

Bestyrelsen ser herefter ud som følger:

Thomas Glerup	Formand
Birgit Nielsen	Næstformand, kasserer
Jørgen Rendsvig	Sekretær
Julie Damgaard	
Lone Petersen	
Finn Thilsted	
Dorte Just	
Pia Torp	
Merete Staack	Suppleant
Tanja Rendsvig	Suppleant

Valg af revisor og revisor og revisorsuppleant

Bente Calmar og Bjørn Kalmar Hansen havde bedt om at blive fritaget for deres hverv som henholdsvis revisor og revisorsuppleant. Formanden takkede dem for deres indsats gennem årene og bragte Ove Fritz Larsen i forslag som revisor. Liss Friager erklærede sig villig til at påtage sig hvervet som revisorsuppleant. Begge blev godkendt med akklamation af forsamlingen.

Eventuelt

Et nyt medlem, Tommy L. Jørgensen fra organisationen 'Nepal 2010', som gennem forskelligartede arrangementer samler ind til en skole for gadebørn i Nepal, beklagede, at der havde været så ringe kontakt til DNS, som gentagne gange var blevet opfordret til at deltage i et Nepal 2010 arrangement, uden at dette havde fremkaldt nogen reaktion. Tommy L. Jørgensen stillede det spørgsmål (som han selv understregede det – i en positiv ånd), om nedgangen i antallet af medlemmer kunne skyldes manglende initiativ fra bestyrelsens side. Formanden påpegede, at der, i og med at der er tale om frivilligt arbejde, er grænser for, hvor meget bestyrelsen kan agere. Det var dog ikke korrekt, at der ikke havde været nogen kontakt mellem DNS og Nepal 2010, idet et medlem af bestyrelsen havde deltaget i et af Nepal 2010's arrangementer.

Som en afsluttende bemærkning anerkendte ordstyreren det store arbejde, som måtte ligge bag "det gevaldige løft" Nepal Vision havde fået. Han ønskede endvidere den nye bestyrelse held og lykke med det fremtidige arbejde.

Han takkede derpå for god ro og orden under mødet og erklærede herefter generalforsamlingen for afsluttet.

København, den 15. maj 2011

Thomas Glerup
Formand

Poul Bjerager
Ordstyrer

Nepal

- oplev toppen af verden og bunden af samfundet!

Fattigdommen og skønheden

Denne rejse kombinerer oplevelsen af Nepals enestående kultur og natur med ansigt-til-ansigt indsigt i dagliglivet for landets millioner af fattige. Vi besøger et dansk-nepalesisk landsbyudviklingsprojekt i det sydlige Nepal, hvor vi i tre dage lever, spiser og arbejder sammen med vores værtsfamilier. Kort sagt, tager vi del i en hverdag, milevidt fra vores egen. Efter vores besøg i Kantipur deler gruppen sig i to:

Vilde dyr og mere udvikling

Du kan vælge at fortsætte rejsen med to dage i Chitwans jungle og derefter besøge den berømte, smukke landsby Bandipur med udsigt til Himalaya. Efterfølgende indkvarteres vi i bjerglandsbyen Jyamrung i Dhading distriktet, hvor vi skal studere et svensk-støttet udviklingsprojekt efter nepalesisk forbillede.

Bjergvandring

Du kan også vælge at fortsætte rejsen med en fem dages trekkingtur i Annapurna området. Med start i Pokhara går vandreturen fra Ghorepani over Poon Hill (3210 m) til Gurung landsbyen Ghandruk.

Der bliver selvfølgelig også tid til at besøge Kathmandudalens enestående kulturperler. Og så har den danske ambassade inviteret os til kaffe og samtale om dansk udviklingsarbejde.

Mountain Delights
Trek & Expedition Co. Ltd.
www.mountaindelights.com

Deltagertal: Max. 20 personer
Ankomst/afrejse: 12. februar 2012 / 29. februar 2012
Nepalesiske guider: Ram (Kamal) Sepkota og Mahesh Adhikari
Dansk rejseleder: Lone Petersen
Pris: 950 € (excl. flybillet)

For yderligere oplysninger, kontakt: info@mountaindelights.com eller besøg www.mountaindelights.com

Afsender:
Dansk-Nepalesisk Selskab
Karlsbergvej 85
Askildruop
8940 Randers SV

KÆRE MEDLEMMER AF DANSK- NEPALESISK SELSKAB

Med dette nr. af Nepal Vision følger det årlige girokort til indbetaling af årskontingentet.

Vi glæder os over jeres interesse for Selskabet og håber på fortsat opbakning fra jer alle, således at vi også fremover kan sende disse blade ud til hver enkelt af jer.

Dog har vi en lille bøn. Prøv så vidt muligt at overholde tidsfristen for indbetaling, da det letter arbejdet kolossalt og sparer kassereren for alt for meget ekstra arbejde.

Vi har hæftet girokortet på bladet, så det tydeligt ses.

Alle oplysningerne står der, så det er bare med at gå i bank eller netbank, så er sagen klar.

Med venlig hilsen

Birgit

